

in fact o

Tutalaiset maailmalla: Australia, Thaimaa,
Hong Kong, Venäjä, Ranska ja Ruotsi

Fuksit saivat haalarinsa
Vision Tampereella
Runohaaste

Hetkeen tarttumisesta

"Twenty years from now you will be more disappointed by the things that you didn't do than by the ones you did do. So throw off the bowlines. Explore. Dream. Discover."

Pariisin Kevät laulaa taivaanrannan maalaamisesta ja juhannus-yönä alasti pellossa juoksemisesta, Kuolleiden runoilijoiden seura -elokuvassa Robin Williamsin esittämä John Keating haastaa oppilaansa ohjeellaan Seize the Day, James Deanin kuuluisimpia lausahduksia on Dream as if you'll live forever, live as if you'll die today, ja alussa esitetty ajatus taas on Mark Twainin käsialaa.

Vaikka kuinka eri sanakääntein lausuttuja, kaikkien ajatusten taustalla on yksinkertainen, runoilija Horatiuksen tiivistämä viisaus: carpe diem – tartu hetkeen. Yhteistä näille ajatuksille on paljolti myös se, että ne ovat taiteilijoiden lausumia. Niiden kadehdittavan vapaiden sielujen, jotka tekevät mitä huvittaa, milloin huvittaa, jos huvittaa.

Opiskelijaelämä on monesti kaukana ehkä hieman stereotyyppisesti edellä kuvatusta taiteilijaelämästä. Kirjaimellisesti seurattuna ajatus jokaisen päivän elämisestä kuin se olisi viimeinen, tuntuu varmasti hullulta ja nyky-yhteiskunnassa mahdottomalta toteuttaa. Vaikka kaikki tietysti olemmekin pohjattoman innoissamme tuotannon karkeasuunnittelusta, ISO-9001- standardista sekä katetuottolaskennasta, harva meistä ehkä kuitenkaan päätyisi viettämään viimeistä päiväänsä näiden aiheiden parissa. Pian maagisten 4,8 opintopisteen saavuttaminen kuukaudessa saattaisi muuttua hyvinkin työlääksi ja valmistuminen siirtyä kaukaiseksi unelmaksi.

Carpe diem -mentaliteetilla onkin ehkä hyvä elää vain silloin tällöin, mutta kokonaan sitä ei pidä unohtaa. Välillä täytyy muistaa heittäytyä, tehdä asioita suunnittelematta ja unohtaa tulevaisuudesta murehtiminen. Vaikuttaa siltä, että useat kiltalaiset ovatkin lähiaikoina tehneet juuri näin: tämän vuoden ensimmäisestä Infactosta on luettavissa harvinaisen monta tarinaa erilaisista seikkailuista Ruotsista Venäjän, Ranskan, Hongkongin ja Thaimaan kautta Australiaan. Hetkeen tarttuakseen ei kuitenkaan ole aina välttämätöntä matkustaa maailman ääriin. Yhtä hyvin voi keskittyä nauttimaan vaikkapa keväisestä auringonpaisteesta, lumien sulamisesta sekä jo lähestyvistä wappuisesta tunnelmasta. Kunhan vain unohtaa hetkeksi harkkatöiden dedikset ja tenttiin lukemisen. Ihan vain hetkeksi.

Aina tulee uusia toiminnanohjauksen tenttikertoja -mentaliteetilla viime periodin loppuun asti elänyt päätoimittaja,

Johanna

Julkaisija ja kustantaja:

TTY:n tuotantotalouden kilta Indecs

indecs-hallitus@indecs.info

Päätoimittaja ja taittaja: johanna.kari@tut.fi

Painopaikka: Juvenes Print TTY, Tampere

Painomäärä 80 kpl

www.indecs.info

29. maaliskuuta 2011

Tampere, TTY

Indeksit (sisällysluettelo)

Yleisindeksi	Sivu
Puheenjohtajan palsta	4
Hallopedin kynästä	6
Alumnin kuulumisia	7
Toimarit 2011	8
TEK-palsta	10
Haaste	11
Kysy Laurilta -palsta	21
Tapahtumakalenteri	41

KV-indeksi	Sivu
Tutalainen maailmalla	23
TIMES - semifinaali	26
Ajatuksia Venäjältä	28
Maailmanvalloitusosasto	29
Laskettelureissu Säleniin	31
Lost in the Aussieland	33

Tapahtumaindeksi	Sivu
Yrityspäivien saunailta	13
FuksiXQ	14
Haalariprojekti	16
Indecssitsit	19
Vision Tampere	37

Puheenjohtajan palsta

- uusi vuosi, uudet sanonnat

Aivan aluksi tahtoisin kiittää kaikkia tästä luottamustehävästä. Lupaen olla tuottamatta pettymystä ja kaitsea tätä hullunhauskaa hallitustani parhaani mukaan kohti kunnianhimoisia tavoitteita. Mittarina onnistumisellemme toimii luonnollisesti jäsenistön tyytyväisyys. Täten toivomme, että mikäli juuri sinulla tulee huimia ja mielikuvituksellisia kehitysehdotuksia kiltatoimintaamme, niin kerro niistä eteenpäin. Näin varmistamme parhaan mahdollisen lopputuloksen ja kaikki ovat tyytyväisiä!

Nyt kun viralliset löpinät on hoidettu alta pois, voi heittää vapaalle. Vai voiko? Tuntuukin siltä, että kiire ei helpota kirveelläkään. Tämä on kuitenkin aika loogista, onhan lähitulevaisuudessa luvassa kiltamme megalomaanisen upeat 25-vuotisjuhlat. Takanakin on jo suuri kasa tapahtumia, vaikka alkuvuotta vielä vietämme. Välillä jopa ihmetyttää se, mihin kaikkiin väleihin olemme onnistuneet tapahtumia tunkemaan. Noh, tärkeintä on kuitenkin se, että kykenemme tarjoamaan jäsenistölle jotain vaihtelua opiskelulle ja tekemään heidän opiskeluajastaan ikimuistoisemman ja viihtyisemmän.

Toisinaan tosin tuntuu siltä, että mikään ei mene niin kuin elokuvissa. Juuri kun saimme uutukaisen kiltahuoneemme (melkein) valmiiksi, kohtalo päätti tehdä tepposensa ja rikkoa jääkaappimme. Tästä kuitenkin lannistumatta otimme tavoitteeksemme hoitaa viimein kiltahuoneremontin loppuun asti tämän periodin alkupuolella, tosin todennäköisesti vasta vuosijuhlien jälkeen. Kevät tuntuukin olevan yhtä tehtävien jaksottamista, kunnes vastaan tulee jo Wappu! Auringon alkaessa lämmittää yhä enemmän ja lumen alkaessa sulaa, Wapumielen voikin jo huomata hiipivän teekkareiden keskuuteen. Pian fuksit pääsevät, muutamalla kapulla vahvistettuna, Tammerkosken virkistäviin virtauksiin ja heistä tulee viimein tekkareita. Se on vuoden kohokohtana sellainen päivä, jolloin fuksikapteenit, puheenjohtajat ja kaikki muutkin vanhemmat tekkarit voivat olla ylpeitä ”jälkikasvuistaan”. Hienot perinteet eivät kuole koskaan!

Kiitos, anteeks ja ette te vielä minusta eroon pääse! Rattoisaa vuosijuhlien- ja Wapun odotusaikaa kaikille.

-Niko

Getting satisfaction
from what you do.

Just another day at the
office for a high performer.

Choose Accenture for a career where the variety of opportunities and challenges allows you to make a difference every day. A place where you can develop your potential and grow professionally, working alongside talented colleagues. The only place where you can learn from our unrivalled experience, while helping our global clients achieve high performance.

If this is your idea of a typical working day, then Accenture is the place to be.

Visit accenture.fi/tyopaikat

• Consulting • Technology • Outsourcing

> accenture
High performance. Delivered.

Hallopedin kynästä

Lauri Vuorinen

Uudet hallinnon opiskelijaedustajat (opiskelijaslangilla hallopedit) aloittivat toimikautensa pari kuukautta sitten tammikuun alussa. Tulevat kolme vuotta TTY:n opiskelijoiden ääntä koulun hallinnollisissa toimitelmissä käyttävät Indecsin puolelta Katja Kaartinen, Lauri Jaakkola ja Lauri Vuorinen sekä serkkukilta Man@gerin jäsenistöstä Anne-Mari Niemelä, Laura Niittylä ja Juho Mäntysaari. Tämä kuusikko on valittu tehtäviinsä pitämään huolta opiskelijoiden eduista ja asemasta yliopiston toiminnassa, joten he kaipaavat juuri Sinun mielipidettäsi ajankohtaisista asioista. Älä jätä mahdollisuutta käyttämättä!

Jotta hallopedejä saataisiin vielä nykyistekin paremmin hyödynnettyä opiskelijoiden edunvalvojina, lanseerataan Infactoon nyt lukemasi "Hallopedin kynästä" -palsta. Tässä osiossa vuorottelevat hallopedikirjoittajat, jotka kertovat palstalla viimeisten kuukausien tapahtumista koulun toimitelmissä. Ensimmäisenä kynään tarttui Luri, joka tarinoi lyhyesti kevään ensimmäisistä tiedekuntaneuvostoista, koulutusohjelman johtoryhmän kokouksista ja opetusneuvostosta.

Opintojaksoja ja tutkintorakenteita

Teknis-taloudellisen tiedekunnan (TTT) tiedekuntaneuvoston kahdessa ensimmäisessä kokouksessa (tiedekuntaneuvosto kokousta kerran kuukaudessa) opiskelijoita ovat edustaneet varsinaiset opiskelijaedustajat Laura, Lauri ja Lauri. Kokouskausi otti varaslähdön jo viime vuoden puolella, kun tiedekuntaneuvosto puolsi yksimielisesti Mika Hannulan valitsemista tiedekunnan dekaaniksi uudelle kolmivuotiskaudelle. Mikan jämäkässä ohjauksessa tammikuun ja helmikuun kokoukset saatiin sujuvasti käsiteltyä asialistan koostuessa muun muassa diplomitöiden arvostelusta ja laitosten opintojaksojen vahvistamisesta tulevalle lukuvuodelle. Uusi opintojaksotarjonta on ollut jo useamman viikon nähtävillä myös Indecsin kiltahuoneella ja on ilahduttavaa, että uusien professuurien myötä esimerkiksi johtamisen opintojaksot organisoidaan uudelleen ja projektinhallinnan tarjontaan tulee myös syventävän tason opintojakso; opiskelijat nyökkäilevät tyytyväisinä.

Tiedekuntaneuvostolle yhtenä valmistelevana elimenä toimii koulutusohjelman johtoryhmä, jossa tuotantotalouden opiskelijoita edustavat Katja ja Luri. Lisäksi tarvittaessa kokoontuu KV-maisteriohjelman asioita pohtiva ryhmä, jossa opiskelijoita edustanee Lauri J. Tiedekuntaneuvoston pyrkiessä päättämään asioista suhteellisen nopeasti on koulutusohjelman johtoryhmässä mahdol-

lisuus hieman perusteellisempaan keskusteluun. Tätä onkin hyödynnetty kattavasti esimerkiksi tulevan lukuvuoden tutkintovaatimuksia mietittäessä: tällä hetkellä vaikuttaa siltä, että kovin suuria muutoksia ei sittenkään ole tulossa, mutta keskustelu on kuitenkin ollut hyvää ja laadukasta ja ennen kaikkea keskustelukulttuuri on koko tiedekunnassa avointa ja opiskelijoiden ajatuksiin positiivisesti suhtautuvaa.

Opintoasioita vararehtorin johdolla

TTT:n opiskelijat ovat ilahduttavan aktiivisesti edustettuina myös ylemmän tason hallintoelimeissä, kun opetusneuvostossa varsinaisia opiskelijaedustajina toimivat Laura ja Luri. Samaten konsistorissa on tiedekunnan opiskelijaedustusta, kun opiskelijoiden ääntä käyttävät Laura ja Kuusisen Juuso. Myös konsistorin kuulumisia saamme toivottavasti tuleviin Infacton numeroihin.

Opetusneuvosto on konsistorille asioita valmisteleva elin, joka keskittyy ennen kaikkea koko yliopistoa koskettaviin opetusta käsitteleviin asioihin. Opetusneuvosto aloitti toimintansa helmikuussa vararehtori Matti Pentin johdolla. Ensimmäisessä kokouksessa asialistalla olivat avoimen yliopiston opetus ja toiminta, kypsyysnäytetyöohjeen päivittäminen sekä POP- ja ROCK-työkalujen jatkokehittäminen. Lisäksi ilmoitusasioissa muistuteltiin muun muassa opintotukeen tulevista muutoksista, jotka astuvat voimaan elokuun alussa. Kyseessä on suuri haaste etenkin ensi lukuvuoden tutoreille!

Edellä mainitun ensimmäisen kokouksen asiat eivät sinänsä kosketa suuremmin nykyisiä opiskelijoita. Avoimen yliopiston osalta kyse on lähinnä toiminnan selkeyttämisestä ja yksinkertaistamisesta ja samat sävelet pätevät myös kypsäriohjeen päivittämiseen – kryptisiä ja turhan vaikeita sanamuotoja pyritään yksinkertaistamaan. ROCK-työkalun ympärillä sen sijaan kuohuu enemmänkin. Nähtäväksi jää, saadaanko työkalusta vielä aikaan versio, joka tyydyttää myös opetushenkilöstön tarpeita.

Hallopedit ovat täällä teitä varten

Meidän tiedekuntamme kuuden hallopedin tehtävänä on käyttää kaikkien koulun opiskelijoiden ääntä tiedekunta- ja yliopistotason hallintoelimeissä. Olemme siis mitä parhaimpia palautekanavia, mikäli jokin seikka koulun toiminnassa ärsyttää. Kertoa saa toki myös, mikäli jokin asia on muuttunut parempaan suuntaan.

Alumnin kuulumisia

Reetta Suursalmi, Componenta Oyj

Hei,

Nimeni on Reetta Suursalmi. Indecsläinen minusta tuli syksyllä 2005 ja valmistuin vuonna 2009. Vaikka valmistumisestani onkin jo hetki aikaa, on hämmentävää kirjoitella alumnin kuulumisia sen sijaan, että itsekkin istuskelisin kiltiksen sohvalla Infactoa lueskelemassa.

Työskentelen tällä hetkellä account managerina eli asiakkuuspäällikkönä Componenta Oyj:ssä. Olen työskennellyt kyseisessä yhtiössä toukokuusta 2008 alkaen. Ennen nykyistä toimenkuvaani olen toiminut erilaisissa myynnin tuki- ja kehitystehtävissä ja -projekteissa. Account managerina vastaan tiettyjen asiakkuuksien hoidosta, kuten uusmyynnistä ja erilaisista kehitysprojekteista. Asiakkaiden kanssa työskentely on kiinnostavaa. Suurin haaste työssäni on se, että tarvitsisin 72 tunnin vuorokausia saadakseni kaiken tehdyksi. Työelämässä ajanpuute tuntuu olevan varsin yleistä, joten kannattaa siis opetella priorisoimaan asioita jo opiskeluaikana.

Tuotantotalouden tutkinnosta saa hyvät perustiedot ja toimintamallit siirtyä jatkamaan oppimista työelämään. Liiketalouden eri osien tuntemus yhdistettynä tekniseen ymmärrykseen on työelämässä toimiva yhdistelmä. Itse luin sivuaineinani tuotekehitystä ja kestäväää tuotantoa. Ilahduttavaa kyllä, molemmat sivuainevalintani ovat jo ehtineet osoittautua hyödyllisiksi työelämässä.

Niin kliseiseltä kuin se kuulostaakin, opiskeluaikana oppii myös työelämässä tärkeää verkostautumista ja sosiaalisia taitoja. Kielten opiskelua suosittelen myös. Yleisesti ottaen työelämässä on yllättävän helppoa. Useimmissa tilanteissa pärjää määrätietoisuudella, ahkeruudella ja järjestelmällisyydellä.

Yksi työelämän hyvistä puolista on loma. Opiskellessahan raja arkipäivien ja viikonloppujen välillä hämärtyy ja joululoma kuluu harjoitustöitä rustatessa. Työelämässä

lomalla ja viikonloppuisin sentään pääsee vapaalle, ainakin useimmiten.

Työhön siirtymistä ei kannata jännittää. Ainakin itselläni siirtyä sujui varsin luonnollisesti ja jopa huomaamatta. Toisaalta opiskeluaikastakin kannattaa muistaa nauttia!

Vuosijuhlissa tavataan,

Reetta

Toimarit esittelyssä

- Uudet toimarit valittiin tehtäviinsä vuoden alussa

Liisa Eerola
Wanhustoimari
n. vsk

Johanna Kari
Päätoimittaja
3. vsk

Henri Planting
Kolmiotoimari
3. vsk

Emma Rinnevaara
KV-toimari
2. vsk

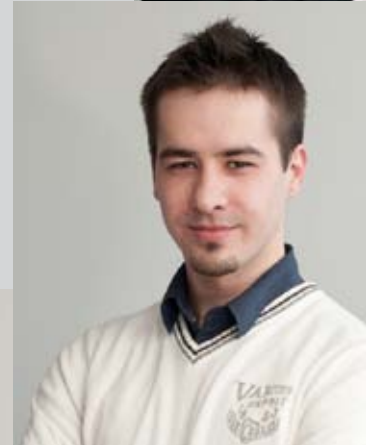
Lauri Vuorinen
Vuoristoneuvos
3. vsk

Harri Pakkala
Lukkari & Yritystoimari
3. vsk

Pavel Laitinen
Yritystoimari
1. vsk

Tuure Visapää
Mallasmestari
2. vsk

Ville Väliaho
Taloustoimari
1. vsk

Atte Mellanen
Sporttitoimari
1. vsk

Laura Airio
Tapahtumatoimari
2. vsk

TEK-palsta

Fidel-fuksi seikkailee

Kesätöiden haku alkaa olla useimmilla jo loppusuoralla, mutta monilla yrityksillä haku on vielä kuitenkin auki. Myös Fidel on ollut aktiivinen kesätöiden haun suhteen. Fidel oli heti joulun jälkeen alkanut kartoittaa, minne hän hakisi töihin. Opintopisteitä ei kuitenkaan ensimmäisenä vuonna ole kovin suurta määrää, eikä Fidel olettanutkaan vielä suoraan oman alansa töihin pääsevänsä.

Mutta mennäänpäs vielä vähän ajassa taaksepäin. Tammiukuun aikana vanhemmat opiskelijat alkoivat jatkuvasti höpöttää jostain yrityspäivistä. Ei kai se nyt niin kovin ihmeellistä voi olla, jos pari yritystä tulee koululle pyörimään. Ihmetys oli kuitenkin melkoinen Fidelin sitten saapuessa koululle, ja kaikki käytävät olivat täynnä ihmisiä, kojuja ja kaikkea! Fysiikan luentojen jälkeen Fidel kaverineen päätti lähteä kiertämään vähän kojuja. Ei siinä kovin kummoisia oikein osannut sanoa, kun pisteiden tyypit kyselivät, että millaista työtä olisi etsinnässä. Karkkia ja muuta säälää oli kuitenkin reilusti tarjolla.

Eräällä tiskillä Fidel kuitenkin alkuhämmennyksestään huolimatta alkoi jutella jonkun firman tyypin kanssa. Hetki oli hiukan rauhallisempi ja hepulla riitti aikaa kertoa vähän, miten hän näki työnhaun opintojen alussa. Hän suositteli varsinkin ensimmäisenä vuotena jättämään oman alan töiden hakemisen vähemmälle huomiolle. Opintopisteitä on sen verran vähän, että suuren massan joukosta on vaikeaa erottua. Tämän sijaan heppu suositteli hakemaan ihan mitä tahansa töitä yrityksistä, jotka yhtään kiinnostaisivat. Seuraavina vuosina olisi sitten helpompaa edetä vaikka omankin alan hommiin, kun yritys olisi tuttu haalarihommien tai muiden sellaisten kautta.

Fidel oli ollut pari edellistä kesää nostamassa lanttuja setänsä maatilalla ja hän olisi ollut enemmän kiinnostunut hieman mielenkiintoisemmista hommista kuin ihan pohjatason duuneista. Toisaalta yrityksen hepulla oli varmasti oleellinen pointti. Pari ensimmäistä vuotta voisi tosiaan

hakea pelkästään kokemusta teollisuudesta ja myöhemmin saattaisi sitten olla paremmat mahdollisuudet löytää se unelmaduuni.

Yrityspäivien lomassa Fidel oli eksynyt myös jollekin työnhakuluennolle, missä käsiteltiin vähän, millainen CV ja hakemus tulisi olla. Luennolla tuli myös pointti, jota Fidel piti todella hyödyllisen tuntuksena. Kiinnostavuut- taan voi helposti nostaa yrityksen silmissä, kun ottaa yhteyttä, kertoo vähän itsestään ja kysyy jotain hakemas- taan työstä. Tällöin voi jäädä rekrytoijan mieleen parem- min. Tätä keinoa Fidel sitten päätti alkaa kokeilla. Vielä olisi monta paikkaa, mihin voisi soittaa ja kysyä, että minkälaisilla koneilla sitä metallia teillä nyt sitten oikein sorvataan.

Kielellinen kolmiottelu

Matka runouden maailmaan

Jo puoli vuotta sitten Olkkosen Joonas haastoi minut runouden pariin. Pääsin osallistumaan runokaraokeen, verestämään lukiossa oppimiani ja tarpeellisia runoanalyysitaitoja, sekä lopulta päästämään luovuuteni valloilleen. Kuten kaikki tiedämme, taiteen tekeminen on tuskaa ja joskus sitä on myös taiteen tulkinta. Haaste kuljetti minut teatterikahvila Kivestä näkemään toisten tunteja ja lopulta omaan sisimpääni. Tämä matka on ollut erittäin vaativa, mutta samalla opettavainen. Nauttikaa työn hedelmistä.

Villen tehtävät

1. Tee runoanalyysi omavalintaisesta runosta
2. Kirjoita tuotantotalousaiheinen runo
3. Osallistu runokaraokeen

Runokaraoke

Sain Joonakselta varoituksen pitää 2.11. iltana vapaana. Illan mahdollisesta ohjelmasta ei ollut herätessä tietoa, joten yhteys maailmalle. Kauhukseeni haasteeni sisältää runoutta karaoken muodossa kahdeksalta. Seuraava tilaisuus tulisi vasta kuukauden päästä, joten päätin hoitaa asian heti.

Koulussa meni kuuteen ja runo pitäisi kehittää. Eihän mulla ole runokirjaa, eikä suoni nyt kuki. Käytän Googlea. Saatanan tekijänoikeudet, netistäkin löydä mitään. Mieleeni juolahti Tampereelle raahaamani lukion äidinkielenkirjat, joista olin toivonut apua oikeinkirjoitukseen. Ei niistä ollut. Kirjat olivat täynnä runoja ja proosaa, joten ne sopivat mainiosti tähän tarkoitukseen. Taas ollaan pelissä mukana. Kello on jo puoli kahdeksan, nyt tarvitaan todistaja. Olen varsin hyvin kartalla siitä, että kaikilla on yriä tai ovat muuten vain työn touhussa. Tämän varmistan muutamalla soitolla. Mese auki. Ex-kämppekseni Lauri L taipuu tallentamaan kulttuuria.

Sovimme treffit puoli yhdeksäksi. Koska minulla ei ole käsitystä kuinka homma toimii ja onko runokirjoja paikan päällä, päätän valita matkalla runon. Liian pitkä, liian lyhyt, liian romanttinen ja nää kaikki on melankolisia. Löydän muutaman hyvän ja päädyn Aaro Hellaakosken Maalariin. Ei melankolinen ja sopivan lyhyt sekä hieman eteerinen.

Astelemme Kiveen sisään. Yleisö on täynnä enemmän tai vähemmän harmaahapsisia ihmisiä. Irokeesipäinen humanisti pistää silmään. Lauteilla on ylipainoinen mies. Hän lukee omaa kirjaansa. Runot ovat pitkiä omaan neljään säkeeseeni verrattuna, mutta pysyn kuitenkin suunnin-

Ville S. tulkitsee Hellaakoskea

telmassani. Taso on hyvin vaihtelevaa viiltävän nasevasta korkealentoiseen ja tekotaiteelliseen. Puolentoista tunnin odotuksen jälkeen pääsen rykäisemään säkeeni ilmoille. Olo on helpottunut.

Runoanalyysi

Käy vieraissa,

käy tutuissa,

käy huorissa,

mutta älä käy hermoilleni.

Sillä silloin leikkaan munasi irti.

Käykö?

-Juha Vuorinen

Juha Vuorisen ehto rakkaudelle kuvastaa parisuhteen masennustilaa ja suhteen merkitystä. Suhde on ontto ja kylmä, mutta nainen ei halua purkaa sitä. Todennäköisesti miehen aatteet suhteesta ovat samat. Suhdetta ylläpitävä voima on todennäköisesti taloudellinen tai sosiaalinen. Naisen näkökulmasta ero ei ole vaihtoehto, sillä hän silpoo mieluummin miehen munat.

Suhteessa mies on vaistojen ohjaama seksuaalinen aktori, joka levittää siementään aina kun voi. Nainen tietää millainen miehen luonne on, mutta hyväksyy, ettei pysty estämään tätä rikkomatta suhdetta. Runo ei ota kantaa miehen aatoksiin suhteista, mutta selkeästi hänkin on jämmässä suhteeseen, sillä hän saa ehdot.

Nainen ei ole runossa heikko vaan pikemminkin voimakas hahmo, hänellä on selkeä päämäärä säilyttää suhde. Hän on selvästi katkera miehelleen, mutta on valmis nielemään nöyryytyksen asettamalla ehdon. Pinnan alla kiehuu, mutta hän pystyy kontrolloimaan itseään.

Se, mitä suhde tarjoaa kummallekin osapuolelle, on lukijan päätettävissä. Asuntolaina, lapset, yksinjäamisen pelko tai helpompi arki voivat kaikki olla vaikuttimia kulissin ylläpitämiseen. Toisaalta suhteen ylläpito voi olla myös naisen kosto miehelle kokemastaan nöyryytyksestä. Naista voi ajaa myös perinteinen sosiaalidemokraattinen näkemys siitä, ettei kenelläkään saa mennä toista paremmin. Nainen haluaa ehkä pitää suhteesta kiinni, koska ei halua miehensäköön olevan onnellinen. Kaiken kaikkiaan runossa tiivistyy rakkaudettoman suhteen syvin olemus.

Yhteenveto

Mitä tältä matkalta opin? Varmasti opettavaisin kokemus oli runokaraoke, joka osoitti minulle, että 1950-luvulle jämähtänyt äidinkielen opetus tappaa viimeisenkin kiinnostuksen sanataiteeseen. Runous on muutakin kuin Shakespearea ja Kalevalaa. Runous on muuttunut, se ottaa vaikutteita nykypäivästä ja arkipäiväistyy. Siksi haastan sinutkin tutustumaan nykyaikaiseen (ei moderniin) runouteen. Yllätyt varmasti.

Seuraava haaste

Tällä kertaa suoritetaan perinteitä ja trendejä yhdistelevä haaste. Nyt varaudutaan jo ensi talveen ja tehdään nimitäin ehta pipa! Tekniikkana saa käyttää kutomista tai virkkaamista ja tarkemmat ohjeet löytyvät Googlestä. Tasa-arvon vuoksi tehtävä annetaan naiselle. Tällä kertaa pallo pompsahtaa nuoremmalle kaartilille, ja onnellinen voittaja on Ella Hyvärinen!

Tuta-aiheinen runo

Palkkaa tutalainen firmaasi,

hän ei ole tyhmä aasi

Turhat kulut leikkaa pois

jotta Pattayalle lentää vois,

Tuotannon hän sulle liinaa

jää nyt aikaa juoda viinaa

Yrityspäivien saunailta

10.2.2011

Kesätyöhaun pyöriessä mielessä innostuin itsekkin ilmoittautumaan Indecsin ja Managerin yhteiseen saunailtaan. Mielessäni sana "saunailta" yhdistyi jotenkin kummasti rennon leppoisaan oleiluun, vähemmän formaaliin kanssakäymiseen ja yritysten esityksiin siitä, kenellä on parhaat harrastekerhot työn oheen tarjottaviksi.

Käsitykseni muuttui hyvin nopeasti, kun sähköpostiini paukahti ennakkotietopaketti illan kulusta. Jo tällaisen ennakkotiedon olemassaolo indikoi suhteellisen vahvasti, että illalla olisi aivan muut tavoitteet kuin yritysten hankkimista tarjoiluista nauttiminen. Infoon tutustuminen vahvasti epäilyni: tapahtuma vaatisi valmistautumista, yrityksiin tutustumista ennalta, aktiivista osallistumista. Oluen ja mikropizzojen sijaan juotaisiin viiniä ja syötäisiin salaattia. Aivan uudentyypinen kokemus minulle, ihan kuin tässä oltaisiin työhaastatteluun menossa, paitsi nyt viinin osalta. Tarkasti määritelty illan aikataulu huokui sekin tavoitteellisuutta ja virallista tunnelmaa. Ilmoittautuessa oli tosin kyllä ilmoitettu tilaisuuden olevan vuosikursseille 3 – n, joten aikuismaisempi ote oli näin jälkikäteen katsoen ihan odotettavissa. Vaan eihän tuota etukäteen tullut mietittyä.

Paikalle saavuttuani tunsin oloni hieman ulkopuoliseksi: jutustelun perusteella suurin osa muista Indecsin osallistujista oli opinnoissaan käytännössä diplomityöpaikkaa vailla. Pohdittuani hetken aikaa kysymyksiä kuten "mitä teen täällä" ja "pitäisikö tässä oikeasti näyttää aikuiselta" tilaisuus polkaistiin käyntiin aikataulun mukaan klo 17

PricewaterhouseCoopersin esityksellä. Sivuhuomautuksena naureskelin hetken

tilanteen ironisuudelle, kun VR:n edustaja saapui paikalle myöhässä. PwC:n jälkeen esittäytyivät vuorollaan muiden yritysten edustajat (SAS Institute, edellä mainittu VR, ABB, Deloitte). Tässä ei mitään kovin ihmeellistä, jokainen lukija pystynee luettelemaan ulkomuistista perusyritysesittelyn kalvot ja niiden sisällön. Poikkeuksena mieleen jäi Deloitteen edustaja, joka veti varsin erillaisen presentaation, ei niinkään informatiivisen, mutta kuulijoita aktivoivan. Esityksen kuvaus sivuutetaan, mieleen tulivat kuitenkin lähinnä sanat dynaaminen ja energinen.

Presisten jälkeen siirryttiin itse asiaan, eli ryhmäkeskusteluihin yritysedustajien kanssa. Yritin mielessäni kasata markkinointisuunnitelmaa itsestäni ja osaamisestani siltä varalta, että joutuisin sanomaan jotain painavaa. Onneksi tilanne ei kuitenkaan kehittynyt siihen suuntaan, vaan viisitoistaminuuttiset yritysedustajien kanssa sujuivat jouhevasti kevyehkön keskustelun merkeissä. Asiaa helpotti vielä sekin, että osa edustajista puhui käytännössä koko ajan itse. Sinänsä illan tavoitteiden kannalta tämä ei varmaankaan ollut ihan optimaalista, omaa persoonaansa olisi ollut vaikeaa tuoda esille, vaikka olisi yrittänytkin.

Kokonaisuudessaan paljoo tässä toistamisen arvoista keskusteluissa ei tullut esille. VR:ltä jää kuulemma tulevaisuudessa paljon ihmisiä eläkkeelle, eli työpaikkoja pitäisi aua. SAS:ia olisi ihan hyvä osata käyttää. Lisäksi joku oli ilmeisesti kysynyt, keskustellaanko Deloitella paljon BB:stä. Ei kuulemma keskustella.

Oma mielipiteeni illan kulusta: jäykähkö. Periaatteessa tämä kävi ilmi jo ennakkotiedotteesta, eli ehkä en ollut ihan tilaisuuden ominta kohderyhmää. Sain kyllä itsekkin jotain, potentiaalisten tulevaisuuden työnantajien nimiä ainakin, ja voin kyllä kuvitella, että jäsenistöllä on halua myös vähän asiallisemmille tilaisuuksille valmistumisen lähelessä. Joka tapauksessa kiitokset järjestäjälle taholle hyvin läpiviedystä illanvietosta.

Teksti: Jukka Tuomisto
Kuvat: Teija Valkeinen

FuksiXQ

Oli maanantai 24.01 ja istuin ravintola ZIPissä, kylläisenä ja levollisena, parin ystäväni kanssa. Matematiikan tietokoneharjoitukset olivat alkamassa vasta puolen tunnin päästä, joten istuskelimme rauhassa jutellen niitä näitä. Juttujen vaihtuessa aiheesta toiseen puheeksi tuli josakin vaiheessa Indecsin ja Man@gerin yhteisesti järjestettävä FuksiXQ. Olimme kuulleet tuosta mystisestä, perinteitä kunnioittavasta, täysin fukseille suunnatusta excursiosta vain kuulopuheita (sekä tietysti olimme saaneet informatiivista lisätietoa matkasta mm. sähköpostiin useammankin kerran). Hetken mietittyämme ja mielipiteitä vaihdettuamme päätimme pistää nimemme lyyti.fi:n ilmoittautumisjärjestelmään. Ilmoittautuessamme mukaan, emme osanneet yhtään aavistaa, mihin kelkkaan olimme hyppäämässä kyytiin.

Tiistaina 01.02 bussi oli saapunut sovitusti TTY:n kuuluisalle taidemonumentille, Obeliskille. Matkaanlähtijöillä oli päällään ohjeiden mukaisesti siistit vaatteet mahdollis(i)t a yritysvierailu(j)a varten, toki poikkeuksia löytyi tässäkin suhteessa. Istuimme bussissa jännittyneinä, odottaen bussin jättävän Tampesterin taakseen ja suuntaavan nokan kohti tuntematonta. Tätä mielikuvaa rikkoi hieman se, että koko seurue joutui odottamaan erästä nimeltä mainitsematonta Finskan Attea, joka (man@gerilaisena, tietenkin) saapui tyylikkäästi myöhässä. Onneksemme aikataulumme ei ollut millään tavalla kiireinen ja myös fuksikapteenimme Niko sekä Janne saivat ottaa lähdön(kin) löysin rantein.

Matka alkoi ja bussissa pääsimme nauttimaan Nikon ja Jannen viihdyttäjien taidoista. Lisäksi matkalla tarjottiin avoin mahdollisuus päästä kertomaan huonoja vitsejä, joiden aiheet vaihtelivat sairaista vauvavitseistä kaikkien suosimaan neekeri-huumoriin. Niille, jotka eivät halunneet nolata itseään bussin edessä, oli mahdollisuus lähettää viestejä matkalla toimineeseen viihdenumeroon. Numero tosin muistutti erehdyttävän paljon oman fuksikapteenimme numeroa. Pienen alkukankeuden jälkeen viihdepuhelin piippaus kuulikin tasaisin väliajoin ja ylivoimaiseksi viestispämmääjäksi nousi nimimerkki

Norsu, jonka "vitseistä" pääsimme "nauttimaan" koko loppumatkan ajan. Kaikkihan sen tietävät, etteivät norsut osaa puhua, ja ilmeisesti vielä huonommin norsu suorittuu vitsien keksimisestä.

Ensimmäinen pysähdyksemme tapahtui tunnetun huoltoasemaketjun läheisyydessä. Täällä meille annettiin aikaa valmistautua päivän koitokseen. Jokainen valmistautui tavallaan: joku kahvin voimalla, toinen hampurilaisen. Muutama taisi tyytyä myös huoltamon markkin tarjoihin eväisiin niin ruoka- kuin juomapuolellakin. Noin tunnin tauon jälkeen matka jatkui ja bussissa meille paljastettiin päämäärämme: Pori.

Pori? Kyynisimmät ehdivät jo huudella vastalauseita ja väittivät tietävänsä päivän kaavan paremmin kuin fuksikapteenimme. Yritysvierailu oli tarkoitus tehdä Rautan satamaan tutustumaan ahtaajien toimenkuvaan ja tämän jälkeen siirtyisimme kättilöopistolle sitsailemaan kättilöopiskelijoiden kanssa. "Siellä ne ahtaajat odottavat kontillaan", yritti Man@gerin fuksikapteeni, Janne Mäkitalo, luoda tarinaa uskottavammaksi. Matka jatkui ja koko matkaporukan harmiksi Nikolle oli tarttunut pysähdysten aikana käteensä Pirkko-Liisa Perttulan kokoama vitsikirja Likinäköinen liiturava. Itse kirja oli varmasti täysi vitsi, sillä sen "tautonta naurunremakkaa ja silkkaa riemuralia" (lainaus: suomalainen.com kirjakaupan nettisivuilta) sisältävät vitsit hävisit jopa Ollin (nimi ei muutettu) heikon tason läpille.

Yllätys oli suuri, kun bussi kaarsikin sataman sijasta IBM:n pihaan. Vielä tässäkään vaiheessa fuksikapteenimme eivät suostuneet luopumaan piilotarinansa ahtaajista ja kätilöistä. Saimme IBM:n vierailulla hyvän kuvan, millainen on nykypäivän IBM. Itse en ainakaan ennen reissua tiennyt että mm. kauppojen kassakoneet ovat osittain IBM:n käsialaa. Tuotantotalouden opiskelijana koin olevani hieman kohderyhmän ulkopuolella, sillä esittely painottui tietojohdajiin ja kokemuksiin IBM:stä oli kertomassa useampi nykyinen ja entinen tietojohdamisen opiskelija. Vierailun jälkeen lähdimme siirtymään kohti "kätilöopistoa".

Enää tässä vaiheessa ei tullut yllätyksenä, että kätilöopisto oli vaihtunut tiedekeskus Heurekaan. Innokkaimmat lähtivät liput käteen saatuaan juoksujalkaa kohti teemapuistoa. Monet olivat

aikaisemminkin vierailleet kyseisessä paikassa lapsuuden luokkaretkillään tai kesälomillaan. Tästä syystä odotukset olivat korkealla, sillä muistot Heurekan tarjoamista viihdyttävistä tieteen faktoista olivat olleet pääosin positiivisia. Tämänkertainen vierailu osoittautui ainakin henkilökohtaisella tasolla laimeammaksi kuin odotin. Lapsuuden muisto suuresta ja jännittävästä paikasta surkastui ja jäljelle jäi kokemus maanjäristyssimulaattorista sekä Heurekassa painettu raha, jossa "komeilee" oma naamani. Mutta makunsa kullakin, sanoi koira kun persettään nuoli.

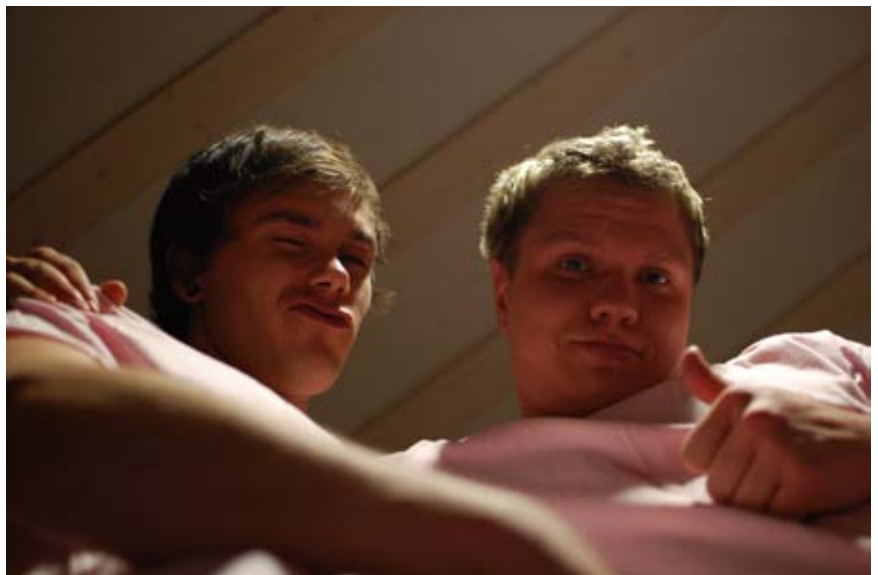
Heurekan jälkeen siirryimme opiskelemaan Amerikan kulttuuria. Tämä tapahtui tietenkin ruokailulla McDonald'sissa. Parit euron juustot naamariin ja taas jaksoi porskuttaa. Lisätankkausta sai myös viereisestä Lidlistä. Akut ladattuina saavuimme Otaniemen teekkarikylään ja pääsimme osallisiksi otaniemeläisten teekkareiden järjestämiin pyjamateemaisiin viskinmaistajaisiin. Iltaan mahtui mahan täytettä ja suun kostuketta, nopeita ja hitaita tanssikipaleita sekä omasta mielestäni se kaikkein tärkein ja suomalaisille rakkain, sauna. Kaikki muu on turhaa, paitsi saunominen (vanha

suomalainen sananlasku). Saunasta uimaan, uimasta saunaan –meininki jäi ikävä kyllä väliin meren jäätymsen ja kirveen puuttumisen takia. Osa kanssasanojista päätti kuitenkin viihdyttää itseään saunanraikkaana pulkkamäessä. Sisätiloissa viihdyttäminen oli lähinnä tanssilattialla tanssivien vastuulla. Muutama kiltamme fuksi edusti näytävästi omilla travoltamaisilla liikkeillään ja uskon, että moni muistaa edelleen sen pinkkiasuisen tytön, jonka liikkeissä oli sitä tietynlaista flowta.

Talo elää tavallaan, vieras lähtee ajallaan. Tanssien ja saunomisen jälkeen osa vaihtoi pyjamansa takaisin normivaatteiksi, osa jätti uniku- teet päälleen ja matkamme lähestyi viimeistä osaansa, kotimatkaa. Matkalla oli havaittavissa pieniä väsymisen merkkejä, mutta

Nikon ja Jannen viihdepuhelin tarjosi edelleen halpaa hupia jo tunnetuksi tulleella viihdetasollaan. Myös Ollin (nimi ei muutettu) sekä nimim. Norsun vitsit rikastuttivat kotimatkaamme loppuun asti. Meille nuoremmille tieteenharjoittajille matka oli oma kokonaisuutensa, mutta ainakin fuksikapteenimme Niko otti reissun alkulämmit- telynä tulevalle GOOM –risteilylle.

Teksti: Anniina Heikkilä
Kuvat: Indecs

Aika pukea valkohaalarit

Fuksien haalariprojekti

Nuoret fuksinalut olivat juuri ja juuri selviytyneet fuksiviihkon riennoista, kun heidät jo kerättiin yhteen valitsemaan haalariprojektia vuodelle 2010. Alun ujoudesta selvitteään kilpailu titteleistä oli veristä ja ehdokkaita sateli. Demokratia voitti lopulta ja tuloksiin päästiin ilman korruptiota tai kiristystä.

Ei kulunut montaa päivää, kun haalariprojekti oli jo täydessä työn touhussa. Ensimmäiseen kokoontumiseen mennessä olimme jo saaneet myytyä ensimmäiset haalaripaikat sekä varanneet kastesaunan Wapun seikkailuille. Edellisen vuoden haalariprojekti oli kuitenkin asettanut tavoitteet korkealle, eikä niiden saavuttaminen ollut helppoa. Epätoivon hiivittyä niskavilloihimme päätimme järjestää sarjan soittelu-uokioita. Osallistuminen oli heikkoa, mutta menestys huikeaa. Pikkuhiljaa asiat alkoivat näyttää valoisimmilta – saimme haalareihimme tyylikkään vuosikurssilogon (kiitos tästä Ville Väliaholle!), logon väriksi valittiin homohtavan pinkki ja haalaripaikat vähenivät vähenemistään. Vironmatkakkin nestepitoisine tuliais-

sineen oli jo kovasti vireillä. Joulukuun puski päälle, ja jouduimme siirtämään dead lineämme seuraavalle vuodelle.

Koitti vuosi 2011 ja mainosten myynti tuli loppuunsa – tavoitteemme oli viimein saavutettu. Riittävän suuren haalarisaunan löytäminen osoittautui kuitenkin ongelmalliseksi, eikä uima-altaallista tahtonut enää löytyä mistään. Lopulta päätimme vuokrata keskustan viikskeestä Media54- saunan ja uima-altaan suhteen oli käytettävä suurta luovuutta ja mielikuvitusta. Haalareiden valmistuksessa tuntui kestävän ja pelko siitä, saammeko haalareita ennen määrättyä päivämäärää, kalvoi mieltämme. Lopulta kaikki pelot osoittautuivat turhiksi ja alkuvalmistelut käynnistyivät päällämme uudet, mainoksia täynnä olevat valkohaalarit. Luovuuksissamme kävimme hake-massa puhallettavan uima-altaan, jonka mukana ei tietenkään tullut pumppua, joten valmisteluissa alkoi olla kiire kun tapahtumavastaavat puhalsivat vuorotellen naama sinisenä suurehkoa allasta, ja kävelivät sen jälkeen pitkin seiniä ilman alkoholiakin. Mitenköhän illan kanssa sitten kävisi?!

Haalariprojekti

Hyvin! Pian allas oli täynnä, nakkilaiset paikoillaan, piirakat uunissa ja booli valmistumassa. Ihmisiä alkoi tulla ja pian bileet olivatkin jo täydessä vauhdissa! Innosta puhkuen fuksit kaivoivat hohtavan kirkkaat haalarit laatikoista ja asettelivat Indecs-käyrää peilin edessä suoraan, ylpeys oli käsin kosketeltavaa. Ennen kuin bileet olivat varsinaisesti edes alkaneet, voisin vannoa, että fuksikansa alkoi olla hjumalassa. Viralliseen ohjelmaan kuului puheenjohtajan puhe sekä ansioituneiden palkitseminen laatushampanjalla sekä muulla arvokkaalla.

Uitettu fuksikapteeni

Tässä vaiheessa fuksikapteenimme jo hieman tärisi sohvalla, tietämättä edes mikä häntä odotti. Pumpattava kaksimetrinen allas oli jo sinänsä kiero idea, mutta vielä kun sen täyttää jääkylmällä vedellä ja parilla sangollisella lunta, alkaa asetelma olla täydellinen. Pahaa aavistamaton fuksikapumme viskattiin käsistä ja jaloista mielipiteitä kysymättä hyytävään altaaseen, jonne päätyi myös täysin yllätynyt haalariprojektin

puheenjohtajammekin haalareineen! Lämpötilasta huolimatta parivaljakko tuntui nauttivan polskimisesta silminnähtävästi. Onneksi vieressä oli kuuma sauna jonne he, perässään pian moni muukin, pääsivät lämmittelemään. Emme puhaltaneet naamojamme sinisiksi turhaan, sillä uima-allas osoittautui suureksi menestykseksi sen täyttyessä ihmisistä. Altaassa pystyi suorittamaan niin skroolausta, uimahyppyjä, sukelluksia kuin vapaata lillumistakin. Viides kerros ei rajoittanut lumihangessa piehtaroimista, sillä kattoterassilta löytyi oivaa tilaa ikuistaa siluettinsa koskemattomaan hankeeseen.

Boolikanisterin ja kaljakorien lisäksi saunalta löytyi myös muuta voimakkaasti humalluttavaa, mm. "beer pong"-juomapeli. Peliä pelattiin muutamia kierroksia, kunnes sen humalluttava vaikutus ajoi pelaajat saniteettitilojen puolelle. Jos sekään ei riittänyt, sai tiskiltä tilattua "Mintun Vaaleaa Erikoista", joka sisälsi salaisia aineosia (kuten Vergiä). Parketti oli vallattuna koko illan ajan. Tansseihin kuului mm. pahamaineinen "Barbra Streisand"-tanssi sekä joitain, joita tarina ei enää kerro. Tanssijoille ei riittänyt vain lattia, vaan myös sohvut olivat ahkerassa käytössä, niiden antaessa tanssijoille suurempaa joustavuutta.

Liian pian kello lähestyi puolta yötä ja jouduimme ikävä kyllä häättämään ystävällisesti porukan kohti jatkopaikkaa, joksi olimme valinneet Senssin. Tässä vaiheessa bileisiimme liittyi myös vartija, joka yhtä ystävällisesti hääti myös meidät ulos saunalta (jatkossa tiedoksi, vaikka nettisivuilla lukee, että voi varata yhteen asti, on

sieltä tiistaisin oltava ulkona jo kahdeltatoista!). Yritimme kerätä kamamme nopeasti kasaan ja poistua rakennuksesta, jonka jälkeen tämä outo karavaani vaelsi läpi kaupungin kohti myöhempää varastointipaikkaa. Kello oli jo yli yhden kun pääsimme lopulta määränpäähämme, Senssiin, ja käytimme jono-
nohitusmahdollisuuttamme jonossa ollessa nolla henkilöä. Senssi vaikutti olevan meidän hallinnassamme – melkein puolella porukasta oli valkoiset haalarit ja meidänkin oli melkein yhtä hyvä kuin haalarisaunallakin.

Sekin loppui ikävä kyllä aikanaan! Muistoksi jäivät... no, ainakin haalarit!

Suuri kiitos koko projektille, osallistujille ja kaikille muillekin tasapuolisesti!

Värien sekamelskaa!

Indecssitsit

Torstaina 24.2 sitsasivat indecsläiset värikkäissä tunnelmissa ja etkoilivat samalla helmikuun Kolmioita varten.

Idea sitseistä lähti siintämään allekirjoittaneen mielessä jo loppusyksyllä, kun aloin kaipaamaan sitsejä ilman pukeutumisteemaa. Myös muiden tahojen kanssa oli tullut sitsaitua syksyn aikana melko paljon. Niinpä sitsit vain indecsläisten kesken haalareissa alkoivat tuntua järjestämisen arvoisilta. Idea sai hyväksynnän ensimmäisessä halkossa ja näin työnimellä "indecssitsit" kulkevat sitsit saivat alkunsa.

Aluksi järjestelyt sujuivat loistavasti, mutta ilman kommelluksia ei tietenkään selvitty. Täysin Indecssistä riippumattomista syistä helmikuun Kolmiot siirtyivät viikolla eteenpäin, ja tietysti saimme tiedon tästä vasta sen jälkeen, kun ilmoittautuminen sitseille oli jo avattu. Onneksi perumisia ei tullut

Järjestäjät ja nakkilaiset

Sitsien toasteina toimivat Jesse Valtanen ja Mikko Hankamäki

sen suuremmin ja sitsit saatiin järjestettyä ongelmitta.

Toasteiksi järjestävä taho pyysi Mikko Hankamäen ja Jesse Valtasen, joilla oli jo aikaisempaakin kokemusta toastaamisesta. Koska sitsit muuten eivät olleet mitenkään erityiset, haluttiin jotain uutta tuoda mukaan ottamalla Zipissä käyttöön pyöreät pöydät. Sitsaajat plaseerattiin myös tarkoituksella mahdollisimman värikkäästi, eli vuosikurssit pyrittiin sekoittamaan pyöreisiin pöytiin. Tarkkaa istumajärjestystä ei myöskään ollut, vaan paikkansa sai valita vapaasti omasta pöydästään.

Sitsit lähtivät heti kuuden jälkeen vauhdikkaasti käyntiin toastien laulattaessa tuttuja ja varsinkin nuoremmille sitsaajille hieman tuntemattomimpia teekkarilauluja.

Ennen ensimmäistä taukoa päästiin myös testaamaan kisakuntoa toastien järjestämässä visailussa. Pöydät saivat kuusi visaista pähkinää purtavaksi ja tehtävät sai ratkaista vain käyttäen yhtä kynää. Ensimmäinen punishment saatiinkin kun eräs pöytä ei tätä muistanut vaan käytti omaa kynäänsä.

Visailun voittanut pöytä sai määrätä säännön, jota muiden pöytien tulisi noudattaa ja nerokkaasti he keksivät, etteivät muut saisi koskea ruokaansa aterimilla puoleen tuntiin. Nyt jos koskaan ruoka oli kylmää! Onneksi sitä ei ollut aikaa murehtia, sillä sitsaajat vuoron perään toivoivat lauluja.

Pääruoan jälkeen oli luvassa jotain ennenkuulumatonta: Puhe Miehellä! By Emma Rinnevaara ja Emmi Tervala. Huomion puheelta varasti kuitenkin hetkeksi pienoinen vesivahinko, jonka uhrille järjestävä taho lahjoitti vir-

Fuksit edustivat uusissa haalareissaan

vokkeen, jottei ilta olisi mennyt pilalle. Puheen jälkeen päästiin myös laulamaan, kahteenkin otteeseen. Ensin käänteisesti naiset lauloivat miehille "Näin minä mieheni sinulle laulan" ja sen jälkeen päästiin lauluskabaan, joka lienee päättynyt tasapeliin molempien osapuolten laulaessa "aikuinen nainen/mies"-kappaleen.

Eikä laulu tähänkään vielä loppunut, jälkiruoan aikana lähes koko laululäystäke oltiin saatu läpilaulettua. Sitsit loppuivat aikataulun mukaan vähän ennen kymmentä, josta sitsaajat jatkoivat matkaa Kolmioon.

Kysy Laurilta -palsta

Kiltamme Indecsin riveihin on kuin varkain soluttautunut poikkeuksellisen tiheä populaatio Pyhän Laurentinuksen suojatteja, "laakerinlehdillä seppelöityjä", jotka myös Lauri-nimisinä valloittavina velikultina tunnetaan. Yksinään Lauri on kuin kuka tahansa heikko kuolevainen, mutta yhdessä lajitovereidensa kanssa toimiessaan muodostuu Laurien välille symbioosimainen, telepatiaan rinnastettava yhteys ympäröivään maailmankaikkeuteen, elämän ole-mukseen ja avaruuden rajattomuuteen. Kaikki Laurit ovat silloin yksi Lauri.

Tätä ainulaatuista tietoutta on nyt mahdollista kenen tahansa Infacton lukijan hyödyntää. Lähetä mieltä polttava kysymyksesi osoitteeseen laurit@indec.info, niin saat vastauksen Laurilta suoraan todellisuuden tuolta puolelta. Parhaimmat ja vilpittömimmät kysymykset julkaistaan Infacton sivuilla ja kaikista innostavin kysymys palkitaan lehdittäin "Kuukauden kysymys" -arvonimellä, josta on uteliaisuuden tyydytyksen lisäksi luvassa pienimutoinen palkinto.

Muutama rohkea otti viime Infacton jälkeen haasteen vastaan, mutta oletko Sinä valmis kuulemaan totuuden?

Tällä kertaa Laurit saivat palautetta edellisessä numerossa ilmestyneeseen vastaukseensa.

Hei. Olen nimeltä mainitsemaan Indecsin rahis ja luen palstaanne säännöllisesti. Aina niin luotettavalta palstaltanne olen saanut erinomaisia elämänohjeita, vaikka Lauri en olekaan. Kuitenkin nyt luottoni palstaanne on mennyt täysin, koska teidän leipäohjeenne oli suorastaan kammottava.

Tarinani alkaa vetisestä illasta tammikuun puolivälissä. Huomasin, että kaappiini oli ilmestynyt juustoa, kinkkua, margariinia sekä niin sanottua pupunruokaa (lue: vanhempani on käynyt kylässä).

Oli siis erinomainen tilaisuus kokeilla teidän leipävinkkiänne. Tein yhden leivän ohjeittenne mukaan ja toisen oman reseptini mukaan. Leipien järjestys alhaalta ylöspäin on:

Laurit-palstan leipä	Oma leipä
Leipä	Leipä
Margariini	Margariini
Leikkele	Juusto
Pupunruoka	Leikkele
Juusto	Pupunruoka

Lähdin rakentamaan leipiä taulukon mukaisesti ja alku näytti erittäin hyvältä molempien leipien osalta. Karu todellisuus tuli vastaan kun leivät piti viimeistellä.

Tämä Laurit-palstan leipä näyttää nihkeältä ja pahoinvoivalta. Koostumus oli hämmäntävä, koska juuston tunkeva maku pilaa pupunruuan raikkauden koko leivästä. Tämän makuhirviön jälkimaku piti huuhtoa aah, aina niin raikkaalla virolaisella vedellä (Vergillä). Katsokaa kuvaa ja ker tokaa minulle, onko missään leipäbaarin näyttelykuvassa yhtä rumaa leipää?

Vastaavasti oma luomukseni oli jo herkullisen näköinen eikä tämän makua pilannut ristiriidat. Ensimmäisenä raikas tuulahdus luonnosta täytti makuhermoni, jonka jälkeen suuhuni työntyi täyteläinen leikkeleen sekä juuston sekoitus. Tähän lisättyä tuoreen sekä kylmän maidon täyteläinen koostumus jätti miellyttävän maun suuhuni. Jo kuvasta näkee että tämä luomus kelpaisi nykyisellään jopa Kiasmaan.

T ä m ä n empiirisen kokeen jälkeen voin sanoa, että olette olleet erittäin väärässä! Luottamukseni on mennyt palstaanne täysin, enkä tiedä voinko enää lukea teidän palstaanne. Tähän loppuu tilitykseni, jäljellä vain yksi kysymys: Kumman sinä valitset?

Vastaus:

Hei Mikko!

Olemme pahoillamme, että Laurit-palstalle on eksynyt myös monia meitä Laureja kummastuttanut vastaus. Infactoon (Juveneksen painovirheestä?) päätnyt teksti muistuttaa meitä siitä, että erittäin valveutuneet lukijamme vaativat korkeaa tasoa hengentuotteistamme. Vaatimus on täysin oikeutettu. Suuret kiitokset paitsi havainnollisesta tutkimuksesta, niin myös antamastasi rohkean suorasta palautteesta. Asiaa tullaan käsittelemään aiheen vaatimalla vakavuudella veljeskunnan kokouksessa.

-Lauri

Tutalainen maailmalla

Arttu Hujanen - Hong Kong

Nei dei hou gweilo

Miljoona ihmistä ympärilläni. Kirjaimellisesti. Liikkuminen muistuttaa kesäfestareiden viimeisen esiintyjän jälkeistä kansanvaellusta. Kädet puristuvat kylkiin kiinni ihmis-
massan vaappuessa tungoksessa kuin kehitysvammai-
nen pingviini Hervannan wappubussissa. Musta meri vel-
loo hartioideni tasalla. Onneksi ne ovat sentään pieniä. Mutta on niillä kyllä tuuhea tukka. Katson lyhyiden aasia-
laisten päiden yli. Tungosta jatkuu koko kadun mitalta. Hongkongilaiset ovat taas lempiharrastuksensa parissa, shoppailemassa. Kiroan huolimattomuuttani: ÄLÄ IKINÄ LÄHDE MARKETTIKADUILLE SUNNUNTAINA. Seitse-
män miljoonan asukkaan kylässä ihmisiä on kyllä aina ja kaikkialla liikkeellä, se on ymmärrettävää. Mutta sun-
nuntai on vähintään viiden metrin henkilökohtaiseen tilaan tottuneelle suomalaismiehelle hieman ahdistava

Markkinakadulla

–vielä puolen vuoden totuttelunkin jälkeen. Huokaisen ja nostan katseeni taivaaseen päin. Vastassani ei kuiten-
kaan ole maailman sinisin taivas. Kapea, pilvenpiirtäjien välistä näkyvä kaistale taivasta on taas smogin peitossa.

Mielialani nousee, näen määränpääni. Saavun suosikki-
ravintolaani. Ystävällisesti hymyillen herra Wong taput-
taa minua olkapäälle, vaihdamme muutaman sanan ja hän ohjaa minut aikaisemmin saapuneiden ystäväni pöytään. Lasi ja olut ilmestyvät eteeni taianomaisesti. Keskustelun volyymi nousee ja taso laskee yhä uusien ihmisten ilmestyessä pöytään ja oluiden kuluessa. Kun kaikki alkavat olla kasassa, pyydämme herra Wongilta muutamaa suosikkilautastamme (sweet&sour-kala, sit-
ruunakana, pippurinauta...) ja lopun suhteen annamme hänelle vapaat kädet. Hetken kuluttua pöytämme alkaa täyttyä toinen toistaan herkullisemmilla lautasilla, uusista oluista puhumattakaan.

Kuluu tunti. Herra Wong tulee juttelemaan kanssamme ja kyselemään kotimaistamme. Hän muistaa jo useimpien kotimaat ulkoa. Wong pyytää meidät syömään hänen kanssaan hot potia joku päivä, johonkin toiseen ravinto-
laan, hänen piikkiinsä. Tarjoilja tuo lisää ruokaa pöytään. Emme jaksu syödä enää. Keskitymme siis oluisiin. Meteli nousee entisestään seurueemme aloittaessa juomapelit. Kuluu tunti, kuluu toinen. Kolmannen kohdalla suunnit-
telemme matkan jatkamista. Otamme kävelyoluet, mak-
samme herra Wongille 4 euroa all-you-can-eat-ruoista ja neljän tunnin oluista. Kiitämme, ja hän pyytää meitä tulemaan pian uudestaan.

Nappaamme taksin kadunkulmasta. Viisi matkustajaa vetävä, nestekaasulla puksuttava Toyota kuskaa meidät Hongkongin saarelle, kaupungin ”länkkäriytymeen”. Mak-
samme 20 minuutin matkasta noin puolitoista euroa per juhlija. Menemme baariin. Tilaan oluen. Maksan kahdek-
san euroa. Juon oluen, tajuan hinnan. Jätämme baarin ja suuntaamme baarialueen keskuksena toimivaan kios-
kiin, josta voi ostaa halpaa olutta ympäri vuorokauden. Sieltä löytyvät myös muilla takseilla tulleet. Teemme pis-
tohyökkäyksiä baareihin kioskia tukikohtanamme käyt-
täen. Yhtäkkiä tajuaamme auringon nousseen. Lienee aika palata kämpille.

Herään hieman väsyneenä. Arvaan, ettei päivästä ole

Minä ja host family

tulossa se tehokkain mahdollinen. Muut ovat samaa mieltä. Päätämme lähteä rannalle. Keli on hyvä, +30°C ja aurinko paistaa, merivesi on miltei yhtä lämmintä. Elämä hymyilee. Illan saapuessa hyppäämme bussiin ja saamme muistutuksen aasialaisten mieltymyksestä ilmastointiin – bussissa on noin 25 astetta kylmempää kuin ulkona. Meillä on kosteat vaatteet ja matka on pitkä.

Uusi päivä, sovittu vuoriston ylitys -vaellus edessä. Puolen tunnin yhdistetyn metro- ja bussimatkan jälkeen saavumme vaellusreitillä alkupisteelle. Alkaa yhdeksän tunnin matka, jonka aikana näemme apinoita ja huikeita maisemia sekä koemme muutaman kilometrin verran korkeuseroja. Illalla kotiin saapuessa jalat ovat raskaat, en kävele portaita vaan odotan hissiä. Ja odotan. Ja odotan. Viisi minuuttia myöhemmin olen viisi kerrosta ylempänä

Tenttipäivä, hieman ujostuttaa. Teknisen sivuaineen aloittaminen vieraalla mantereella ja viimeistä vuotta lukevien pääaineopiskelijoiden seuraan liittyminen oli tuntunut hiukan hämmäntävältä käsiheilutteluun orientoitu-neelle tutageneralistille. Kymmenien uusien termien ja hassunkuuloisten kemikaalien opettelu sekä kemian perusteiden kertaamisen jälkeen olin kuitenkin päässyt ihan hyvin sisään uuteen ympäristökonsultin rooliini. Tuta-

laisella itsevarmuudella suuntaan tenttitaliin ja hämmästyin YO-kirjoituksia muistuttavaa sääntöviidakkoa. Tuo hämmästykseni on kuitenkin pientä saadessani eteen tenttipaperin. Kysymykset ovat miltei poikkeuksetta detailikysymyksiä kolme kirjaa ja vajaat pari tuhatta pp-slaidia kattavasta koealueesta, niitä on kahdentoista sivun verran ja aikaa on kolme tuntia. Mietin, että olisiko sittenkin pitänyt valita business-kursseja...

Tentin jälkeen olo on tyhjä. Onneksi pääsen virkistämään mieltäni koulun tarjoamissa urheilupalveluissa. Koululla harrastamistani lajeista (tennis, squash, brasilialainen ju-jutsu, rugby ja kuntosali) on tänään vuorossa squash. Tunnista maksamani 50 senttiä tuntuu sopivalta hinnalta. Palaan

Big Buddha

Hong Kong Island

opiskelija-asuntolaan. Tervedin kämppistäni saapuessani 12 neliön lokaaliimme. Jaamme tuon 12 neliötä. Onneksi suihku ja vessakin jaetaan viereisen huoneen kanssa. Onneksi seinänaapurit ovat mannerkiinalaisia. Onneksi opin heidän tavoistaan: puolen tunnin suihkuseessioista, kyseisiä miehiä isommista karvatupoista lavuaareissa sekä häikäilemättömästä sosialismista, joka kohdistuu minun ja kämppikseni wc-papereihin. Tämä on sitä kulttuurien tuntemusta.

Menen ostoksille. Vaikeaa. Jokaisessa korttelissa on vähintään yksi kauppakeskus. Kuinka valita? Päätän mennä markettikadulle. Mutta mille? Niitäkin on niin monta. Minulla on nälkä. Suljen silmäni, pyörin kolme kierrosta ja kävelen nenäni osoittamaan suuntaan. Kahdenkymmenen metrin päässä tielleni osuu paikallinen ravintola. Menussa on 40 vaihtoehtoa. Valitsen ruoan, se on herkullista. Normaali 50 gramman liha-annos tosin tuntuu hieman pieneltä miehelle, joka joutuu seisomaan kyyryssä suurimassa osassa julkisia kulkuneuvoja. Onneksi riisiä oli kuitenkin yli puoli kiloa. Maksan 2,5 euroa ateristani ja suuntaan lähimmälle markettikadulle hankkimaan tarvitsemani kalvosinnapit aterian hinnalla.

Vilkutan perheelleni heidän lähtiessään taksilla kohti lentokenttää ja takaisin Suomeen. Muutaman viikon ajan toimin heidän matkaoppaanaan jakaen

oppimaani. Paikat, tavat, kielet –kaikkia näitä opetin heille. Tajusin, että minulle nuo paikat, tavat ja kielet eivät ole enää vieraita. Olen sopeutunut tänne. Ei, se ei riitä kuvaukseksi. Opiskelen täällä. Asun täällä. Elän täällä. En ole enää pelkkä vaihto-opiskelija. Olen hongkongilainen. Kun palaan Suomeen, on taas aika olla suomalainen. Sauna, ruisleipä, piimä, hullut teekkarit. Onhan niitäkin kaivannut.

Lämpimin terveisin Hongkongista,

Arttu

Panda Ocean Parkissa

Tampereen joukkueen semifinaalimatka Lyoniin

TIMES on ESTIEM:in vuosittain järjestämä casen ratkontakilpailu, joka koostuu paikalliskarsinnoista, seitsemästä semifinaalista ja Lissabonissa tänä vuonna järjestettävästä finaalista. Tapahtuma on järjestetty vuodesta 1994 alkaen ja nykyään osallistujajoukkueita on vuosittain yli 250.

Joukkue Hankamäki, Lähdeaho, Turta & Valtanen suoritti voittona joulukuun alussa järjestetyistä TTY:n TIMES-paikalliskarsinnoista ja hankki voitollaan itselleen jatkopaikan Lyonissa järjestettävään semifinaaliin.

Agenda:

Intro, Issue tree, Solution, Analyses, Action plan, Impacts, Risk Analysis, Summary

Intro

Voittoisien Tampereen paikalliskarsintojen jälkeen alkoi tiukka valmistautuminen Ranskan Lyonissa järjestettävään semifinaaliin. Tiedettiin, että myös vastustajat valmistautuisivat huolella ja vain yhdelle olisi tarjolla paikka finaalissa.

Issue tree

Miten voittaa kilpailu? Resurssit ja mahdollisuudet? Ole-massa olevat kyvykkyydet, tiimityön tehokkuuden parantaminen, kehitettävät prosessit. Rajoitteet: Marikan dip-pakiireet, Tapion muutto Turkuun, Mikon Kiinaan lähtö koko tammikuuksi ja Jesse nyt on rajoittunut muuten vaan.

Solution

Voitetaan semifinaalit pitämällä hauskaa, olemalla yksilöinä parhaita, yhdessä ylivoimaisia.

Analysis

1. Kilpailutilanne: Tuomaristo koostui ranskalaisesta opetushenkilökunnasta ja yritysjohtajista. Näin ollen joidenkin tuomariston jäsenten kysymykset aiheuttanevat ongelmia ("Was your solution a frog?"). Myös jotain pientä piristystä pitäisi kehittää, jottei tuomaristo jäisi esityksestä "kylmäksi"
2. Public relations: TV-media (vakuuta), Sosiaalinen media (henkinen yliote), muut (less important)
3. Tiimihenki (100/100 -> ylläpidä)
4. Puuttuva ja relevantti osaaminen (Kehitettävää: Tapsan kalvojen vaihtonopeus)
5. Rahoitus (taattu mutta alipalkattu – vaikutusmahdollisuudet pienet)

Action plan/Implementation

1. Tapsa treenaa kalvojen vaihtoa joka keskiviikko 1,5 tuntia työpäivän päätteeksi tetan laitoksen neukkarissa
2. Tapsa päästää suoraan Kiinasta saapuvan Mikon huoneeseen – Mikko kiitokseksi: "Mitäs ihmettä, eiks tääl oo

pillow menuuta?"

3. Tuomaristo vakuutetaan äärimmäisellä asiantunte-
muksella "The third investment destination is Hangdu
which is the best location from the viewpoint of country
wide logistics management" Niin no oikeastihan kaupun-
gin nimi oli Chengdu...

4. A) Facebookissa ennakohehkus tulevast menes-
tyksestä. B) Kilistellään jo voiton kunniaksi ensimmäisen
casen jälkeen. C) Annetaan toisen casen jälkeen ennen
tulosten julkistusta lausunto Ranskan tv:lle voitosta.

5. Jesse syö muidenkin joukkueiden aamupalakrosaintit
(5 redbullia + noin 10 suklaakroisanttia)

6. Tiimihenkeä ylläpidetään ja se näkyy, Marika: "Jätkien
kanssa reissussa...", "Ollaan oltu tällä matkalla jo v***n
monta tuntia liikaa" (menomatalla Lyonin keskustassa).
Itse case-purkutilanne aloitetaan moonwalk treeneillä,
koska aikahan on vain suhtautumiskysymys.

Impacts

Kilpailun suorastaan murskaava voittaminen ja kansain-
välinen medianäkyvyys esim. Ranskan TV, TTY:n POP,
Tutka ja julkiset nettisivut.

Risk Analysis

1. Jessen ajoissa saapuminen rautatieasemalle

2. Jessen nyrkkiraudan näköisten älylelujen saaminen
turvatarkastuksesta läpi

3. Jessen henkinen terveys: Jesse kertoo öisestä unes-
taan: "Mä näin unta, jossa oli meksikolaisia. Sit ne alkoi-
vat puhua meksikoa. No minä aloin miettiä, että kuka sitä
kieltä oikein kehittää, kun enhän mä puhu meksikoa!"

4. Marsu: 1) Hiusten pesu, 2) Shoppailu, 3) Nalkutus

5. Mahdolliset rantakelit (Marsu + Tapsa)

6. Mikon passinhukkaustaidot

Summary

Hauskaa oli ja menestystä tuli. Maaliskuussa suunna-
taan Portugalin aurinkoon kohti uusia seikkailuja. TIMES
on loistava ja opettavainen kokemus, jota suosittelemme
kaikille. Olemme treenanneet kilpailuihin sekä strategia-
guru Nokelaisen Tomin että useiden konsulttifirmojen
kanssa. Paitsi että meillä on oikeasti ollut todella haus-
kaa, niin olemme myös oppineet aivan valtavasti.

Tapsa: "Siis hyvällä porukalla tää olis varmaan ollut ihan
kiva reissu"

Marika: "Jos finaali voitetaan, niin mä kyl lopetan"

Jesse: "Ai mikä reissu, Ranskaan? Huomenna vai?"

Mikko: "Loistava ratkaisu, case ei vaan tukenut sitä!"

Voittoisa joukkue Lyonissa

Venäjällä sattuu ja tapahtuu

- Suomalaisen opiskelijan havaintoja

Hyvin moni tuotantotalouden opiskelijoista joutuu jos-sain vaiheessa työelämäänsä tekemään bisnestä venäläisten kanssa tai jopa mahdollisesti työskentelemään Äiti-venäjällä. Tästä syystä ajattelin kertoa hieman venäläisestä yliopistomaailmasta ja sen erityispiirteistä. Venäläisen yliopistojärjestelmän muutos alkoi vuonna 2007, kun virallisesti ryhdyttiin siirtymään kohti yleiseurooppalaista kaksiportaista koulutusjärjestelmää (venäläinen Bolognan-prosessi). Omassa vaihtoyliopistossani siirryttiin kaksi vuotta sitten perinteisestä nelivuotisesta specialistin tutkinnosta kandidaatin ja maisterin tutkintoihin. Muutoksen tarkoituksena on pyrkiä vahvistamaan venäläisen tutkinnon tunnettavuutta ja hyväksyttävyyttä läntisessä maailmassa. Ensimmäiset suuret ryhmät venäläisiä kandidaatteja valmistuvat tänä vuonna ja maisterit kaksi vuotta myöhemmin. Muutoksen jälkeen venäläistä kandidaatin ja maisterin tutkintoa pidetään paperilla täysin vastaavana eurooppalaisten ja täten myös suomalaisen tutkinnon kanssa.

Totuus kaiken kaunopuheen takana on kuitenkin hyvin toinen. Vaikka pintapuolisesti tutkinnot olisivatkin täysin vastaavat (opintopisteet ja koulutustavoitteet), koulutuksessa on yksi, perustavaa laatua oleva ero – eurooppalainen tutkinto antaa suurin piirtein oikean kuvan sen suorittaneesta opiskelijasta. Venäjällä ei käytännössä voida sanoa pelkkien papereiden perusteella, mitä tutkinnon suorittanut henkilö oikeasti tietää, mitä hän on itse suorittanut tutkinnostaan, tai onko hän ikinä edes ollut opiskelemassa tutkinnon myöntäneessä yliopistossa ja tutkinto onkin ostettu.

Henkilökohtaisesti olen oppinut arvostamaan suomalaista tapaa opetella ja opettaa asioita kouluissa. Yleensä kursseilla on jokin punainen lanka, jonka ympärille rakennetaan luennot ja opetettavat asiat. Tällä tavalla pystyy jopa hahmottamaan kokonaisuuksia ja asioiden välisiä yhteyksiä. Joskus on jopa saattanut ymmärtää, miksi jokin asia on näin. Venäjällä puolestaan on hyvin tavallista, että luennoilla opetellaan ulkoa toisistaan täysin irrallisia faktoja. Tämä näyttää johtuvan siitä, että luennoitsijoilla tuntuu olevan pakonomainen halu osoittaa, miten paljon he tietävät ja miten vähän opiskelijat osaa-vat. Vasta toisena tavoitteena, jos edes silloin, on opet-

taa. Luennot kuluvatkin hyvin usein opettajien esitellessä mitä tyhmempiä faktoja, lukuja, nippelitietoa jne., joilla ei oikeastaan ole mitään väliä vaan ne ovat tapauskoh-taisia. Hauska huomio on myös se, että luentokalvot on hyvin usein kopioitu suoraan Wikipediasta, ja näitä sitten opetellaan absoluuttisena totuutena ja kirjoitetaan lause kerrallaan opettajan lukiessa niitä auktoriteettisesti.

Tästä johtuen tentteihin luku on irrallisten asioiden ulkoa opiskelua hauki on kala -tyyliin. Itseäni ehkä eniten ihme-tyttänyt tapaus on se, miten avoimesti tenteissä huijataan. Ei ole ollenkaan tavatonta saapua tenttiin muistiin-panojen kanssa ja kirjoittaa vastaukset suoraan niistä.

Myös tenteissä on sallittua keskustella vastauksista muiden opiskelijoiden kanssa. Kaikki tämä tapahtuu silloin, kun tentin valvoja (opettaja) istuu noin kahden metrin päässä.

Plagiointi ja toisten työn omana esittäminen on myös hyvin syvällä venäläistä kou-

lujärjestelmää. Ei ole tavatonta, että harjoitustyöt kopioidaan suoraan Wikipediasta ja työhön merkitään vain oma nimi ja opiskelijanumero. Toinen hyvin yleinen ilmiö on ostaa aikaisempien opiskelijoiden aikaisempien vuosien harjoitustyöt. Kauppaa käydään ihan avoimesti, se on hyvin tiedossa opettajienkin keskuudessa, mutta asia ei niin sanotusti kiinnosta ketään. Harjoitustöiden tekemistä voisi hyvinkin verrata siihen, mitä TTY:llä toisinaan tapahtuu Fysiikan työt I -kurssilla.

Venäjällä voi myös ostaa opinnäytetyöt yrityksiltä, jotka tarjoavat palveluitaan kätevästi Internetissä. Netistä löytää useita sivuja, joilla valmistuneet tohtorit, maisterit ja opettajat kauppaavat räätälöityä palvelua. Kun summasta päästään sopimukseen, palvelun kautta saa haluamallaan arvosanalla valmiin opinnäytetyön mistä tahansa aiheesta. Kuuleman mukaan hintakaan ei ole aivan mahdoton. Toisena mahdollisuutena opinnäytetöihin liittyen on ostaa työ suoraan ohjaavalta professorilta.

Eli tiivistäen loppukaneetin muotoon: jos ikinä eteesi tulee tilanne, jossa sinun täytyy palkata venäläinen työntekijä, kannattaa mieluummin palkata tutun tuttu huonoilla arvosanoilla kuin täysin tuntematon parhailla arvosanoilla.

Maailmanvalloitusosasto

- Kaakkois-Aasia

13.12.2010 alkoi toisen periodin tenttiviikko tai osalla alkoi, sillä pieni ryhmä suuntasi silloin Helsinki-Vantaalle ja lähti vallottamaan maailmaa. Teemu, Ville ja Villen myyntijohtaja Veli-Matti lensivät juuri sopivasti Finskin lakon päätyttyä Pariisin kautta Singaporeen. Singaporesta jatkoimme suoraan matkaa karjajunalla kohti Kuala Lumpuria. Juna meni tietysti rikki ja 350km junamatka kesti saman verran kuin Pariisi-Singapore -lento. Kaikesta huolimatta vaivaisen 44 tunnin matkustamisen jälkeen olimme onnellisesti perillä.

Kuala Lumpurissa tapasimme Teemun molemmat kämppikset Suomesta, he olivat yrittäneet lähteä Malesiaan saakka vaihtoon pakoon Teemua – eivät onnistuneet. Kuala Lumpurissa Kaitsun (Teemun kämppiksen) elämän ylellisyys yllätti jopa toimitusjohtaja Haapasalon. Kolmen päivän visiitin aikana lähinnä tutustuimme kaupungin nähtävyyksiin, ostoskeskuksiin ja tietenkin yöelämään.

Malesian jälkeen suuntasimme matkamme kohti Thaimaan Phuketia. Phuketissa vietimme muutaman päivän sukellemalla ja skottereilla ajellessa. Olimme kuulleet paljon kehuja Thaimaan eri saarista, joten hyppäsimme laivaan ja menimme tutustumaan Koh Phi Phiin. Phi Phitä on usein kutsuttu Thaimaan Ibizaaksi. Paikka on päiväsaikaan kaunis ja rauhallinen pikkusaari kaikkine aktiviteetteineen, pimeän tullessa koko saari muuttu yhdeksi isoksi rantajuhlaksi. Illalla joka nurkassa myydään saaren yleisintä drinkkiä; ämpäriä. Ämpäri on normaali lasten hiekkäämpäri, missä on pullo viinaa, jäitä ja vähän lantrinkia ja sanoin jo pullo viinaa! Kyseiselle drinkille olisi varmasti kysyntää myös esimerkiksi teekkarisau-nalla (vinkki). Phi Phillä juhlistimme myös joulua perinteisellä tavalla: sukellusretkellä. Viimeisellä sukelluskeralla iso haiparvi tuli piirtämään meitä, etsivät varmaan jouluateriaa.

Phi Phin jälkeen palasimme Phukettiin ja saimme loppuosaston paikan päälle, Hannu, Petteri ja Ville Väre liittyivät luntakin valkoisempana seuraamme. Vertailtuamme tovin ihonvärejäme lähdimme kohti Koh Samuita. Saa-vuimme sinne uudenvuoden aaton aattona. Uudenvuoden aattona siirryimme viereiselle Koh Phangan saarelle. Siellä sattuihin olemaan juuri silloin kuuluisat uuden vuoden Full Moon Partyt. Kyseiset bileet olivat aivan mielettömät; noin 50 000 ihmistä kokoontui yhdelle rannalle juhli-

Vietimme tämän joulun veden alla

maan uutta vuotta, ranta oli täynnä erilaisia rantabaareja, kaiken maailman ohjelmia ja tulishowta oli joka paikassa ja juomaa virtasi ämpäreittäin. Suosittelemme ehdottomasti näitä bileitä kaikille, jotka viettävät uuden vuoden jossain päin Kaakkois-Aasiaan. Tosin pieni varovaisuus on paikallaan näissä juhlissa, sillä turvallisuus oli varsin toissijainen huomion kohde; raketit räjähtelivät ympäriinsä ja rannalla oli paljon lasinsiruja, taskuvarkaita ja huumekauppiaita. Tämän takia bileiden kaikkiin kolmeen ensiaputelttaan olikin Tivolin jonoon verrattava jono.

Juhlien jälkeen palasimme Samuille, siellä päätimme jakaa porukan kahteen iskuosastoon, Petteri, Ville ja Veli-Matti lähtivät kaljakellumaan Laosiin ja Teemu, Hannu ja Ville Väre jäivät rantalomalle Samuille. Samuilla kierte-limme saarta skopilla ja löysimme muun muossa kivan eläintarhan ja hienoja vesiputouksia. Samuin jälkeen tutustuimme seuraavaan saareen, Koh Taohon. Tao oli varsin mukava pieni sukeltajasaari, siellä oli vierivieressä erilaisia sukellusresortteja ja sukellusmahdollisuudet olivat muutenkin erinomaiset. Tällä kertaa tyydyimme kuitenkin vain snorklaamiseen. Muutaman Taolla vietetyn päivän jälkeen jatkoimme matkaa Bangkokiin.

Bangkokissa iskuosastot yhdistyivät ja kaikki olivat jälleen koolla. Bangkokissa nautimme hulpeasta hotellielämästä Prince Palace hotellissa, tutustuimme jättimäisiin ostareihin, leikimme tuktukeilla (meitä mahtu helposti

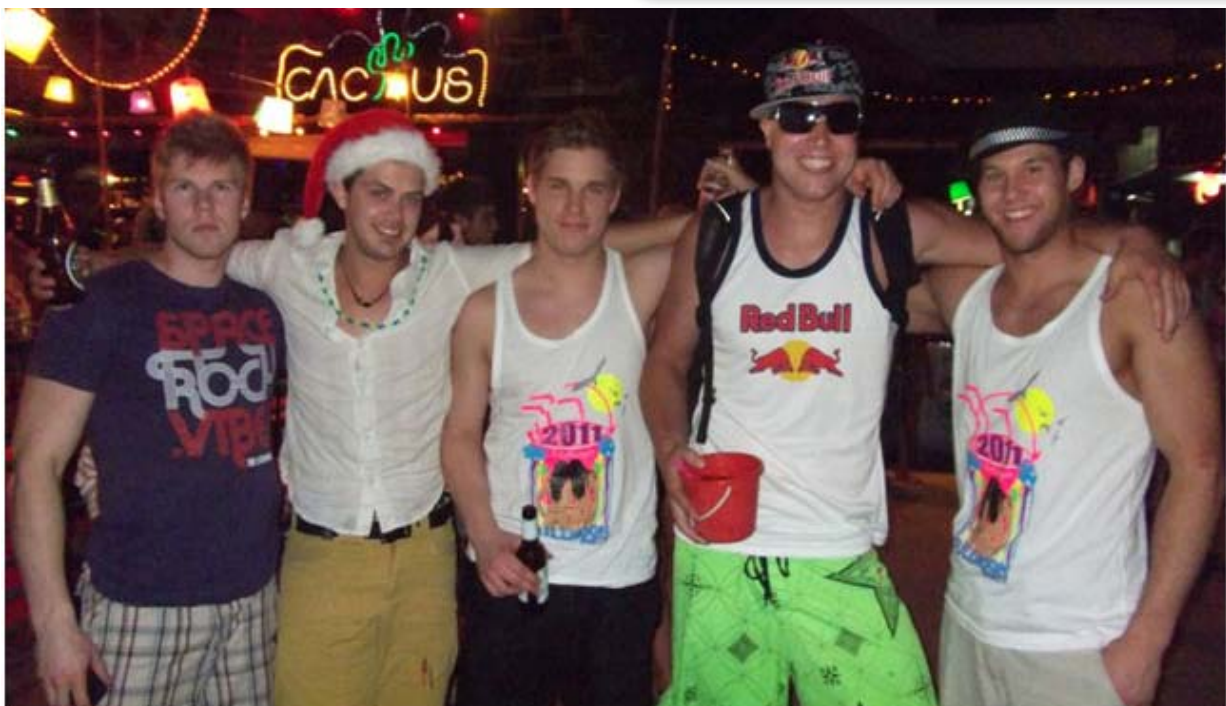
4 yhteen) ja kävimme vähän katsomassa yöelämää. Vietimme vain kaksi kokonaista päivää Bangkokissa ja kaupungin suuruudesta johtuen näimme vain murto-osan siitä. Vinkkinä muille Bangkokiin muutamaksi päiväksi meneville voisimme sanoa, että kannattaa ottaa etukäteen vähän selvää paikoista. Me emme katsoneet mitään kaupungista etukäteen ja välillä kaupungilla kulkeminen tuntui vähän vaikealta, esimerkiksi taksikuskit suostuivat viemään vain paikkoihin, jotka maksoivat kuskille lisäbonusta. Kerkisimme kuitenkin näkemään hyvin kaupungin yleisilmeen ja ostarit. Ostareilta löytyi kaikkea mielenkiintoista, esimerkiksi Imax 3D-elokuva teki vaikutuksen todentuntuisuudellaan.

Reissun päätteksi Hannu, Petteri ja Ville Väre lensivät Hong Kongiin ja sieltä edelleen Suomeen. Teemu, Ville ja Veli-Matti lensivät Singaporeen ja sieltä Suomeen. Kerkisimme viettämään Singaporessa muutaman päivän ennen paluulentoa. Singapore oli todella viihtyisä ja hieno kaupunki. Siellä elintaso oli selvästi aikaisempia paikkoja korkeammalla ja tämän ansiosta kaikki näytti toimivan jotenkin paremmin. Esimerkiksi autot kulkivat kaistoja pitkin, eikä liikenne ollut jatkuvaa tööttäilyä ja kaupoissa sai kukea rauhassa, ilman hihasta repimistä ja pakkomyyntiä. Myös Singapore kaupunkina oli selkeä: ostarit olivat suurimmaksi osaksi yhden kadun varrella tai läheisyydessä, suurin osa baareista oli samalla aluella ja metro oli todella selkeä ja toimiva. Lopulta kuukauden reissamisen jälkeen lensimme monta kokemusta rikkaampana ja ehkä muutaman euron köyhemmänä takaisin Suomeen.

Vaihtopaikka

Jo reissuun lähtiessä minulle oli selvää, että haluan johonkin Kaakkois-Aasiaan. Reissun yhtenä tavoitteena olikin vaihtopaikan valitseminen. Vierailimme Reissulla Kuala Lumpurissa, Bangkokissa ja Singaporessa. Kuala Lumpur teki vaikutuksen hienoilla pilven piirtäjillä, vaihtoehtojen ylellisyydellä ja edullisilla hinnoilla. Bangkok oli massiivisen iso, vilkas ja eloisa 24 tuntia vuorokaudessa ja liikenne oli melko lailla yhtä ruuhkaa. Singapore oli täynnä erilaisia kieltoja, lähes täysin roskaton, tyylikäs, englanninkielinen, viihtyisä ja toimiva verrattuna muihin kaupunkeihin. Tämän perusteella valitsinkin Singaporen ensikevään opiskelupaikaksi.

Singaporen lainsäädäntö on hyvin mielenkiintoinen. Sakotus on todella ankaraa ja varmaankin tämän takia ihmiset ovat hyvin lainkuuliaisia, esimerkiksi jalankulijat odottivat vihreitä valoja aina yölläkin, vaikka autoja ei näkynyt missään ja kukaan ei heittänyt roskia maahan missään. Sakkoja jaetaan kaikista mahdollisesta: roskaaminen tai syljeskely (sakko 1000 dollaria), syöminen tai juominen metrossa (500 dollaria), tupakan poltto metrossa (2000 dollaria), nukkuminen julkisilla paikoilla (500 dollaria) ja esimerkiksi kämmiminen (sakko, raipparangaistus tai vankeusrangaistus). Näistä hienouksista innostuneena myös Hannu ja Petteri liittyivät seuraani ja näin ollen vietämmekin kaikki kolme unohtumattoman kevään Singaporessa ensi vuonna!

Uusi vuosi Full Moon Partyissa Koh Phanganilla

Sälen ja kuinka Ruåtsista tehtiin siirtomaa

Matkavalmistelut 14 ihmisen viikon laskettelureissua varten todettiin ennen kokemattoman tarkoiksi (Roitto 2010), sillä kaikki oli otettu huomioon ylimäärisiä lumilapion kahvoja myöten. Jos epäiltiin, että jotain täytyisi ostaa kaupasta ennen matkaa, ne löytyivät Klasun ostaa-myy-vaihtaa-kätkee-varastaa-liikkeestä. Suunnitelma oli kaikessa yksinkertaisuudessaan kellutella autot mukana Pohjanlahden yli ja Tukholmasta ajaa Säleeniin, joka siis sijaitsee Länsi-Ruotsissa noin Tampereen korkeudella.

Tandådalenin huipulla

Satakunta-osaston lähtö tapahtui lauantai-iltana, ja iloksemme saimme todeta, että kaikki varusteet mahtuivat hyvin autoon. Autokuntamme erikoisominaisuutena oli kolmella ruuvilla suljettava suksiboksi, sillä Hännikäisen veljekset (Hällfors & Marjamäki 2009) olivat ilmeisesti olleet asennustalkoissa. Ajomatalla Säkylän kautta Suomen Turkuun eivät matkustajat arvanneetkaan, millainen soittoista oli Audiin rakennettu. Soittolista on löydettävissä allekirjoittaneen Spotifysta. Laivaan pääsyä odotellessamme saimme katsella Turun kulttuuripääkaupungin avajaisseremonioita. Ilotulitus ja tulishow olivat melkoisen näyttäviä, joten paukkupakkasista huolimatta oli noustava ulos katsomaan näytöstä. Lisäjännitystä aiheutti tuleva uusi kokemus autokannelle ajamisesta. Pika-kelatkaamme laivamatka, sillä tällä etapilla ei tapahtunut mitään mainittavaa. Tosin kuubalaiset sikarinkääräjät ja Jean S:n energinen keikka jäivät mieleen.

Automatka alkoi riemunkiljahduksilla, sillä jokaiseen autokuntaan oli hankittu walkie-talkie -puhelin. Matkan ajaksi ne olisi tosin ollut ehkä parempi takavarikoida jo(i)stakin autoista tai määrätä ainakin radiohiljaisuus. Epäilen kylläkin, että muutamassa autokunnassa radiot sammutettiin aktiivisimman tangentin käytön ajaksi. Vakavasti puhuen, nämä walkie-talkiet ovat kyllä ainakin allekirjoittaneen ostoslistalla, kun seuraavaksi lähdetään laskemaan. Mikään ei ollut niin kätevää, kuin rinteessä radiopuhelinten avulla sopia esimerkiksi tekemisistä ja koordinoita laskuväki samaan paikkaan. ASIAAN! Optimistinen arviomme kuuden tunnin ajomatasta osoittautui toiveajatteluksi, sillä taukokurimme tai paremminkin sen puute johti moniin turhiin pysähdyksiin. Tästä otettiin

onneksi opiksi paluumatkalle, joka sujui paljon kivuttomammin. Matkan pituuden todettiin olevan täsmälleen sama, mitä Helsinkiin. Riippuen tietenkin, että mistä on menossa Helsinkiin. Menomatkaista mainittakoon vielä, että oikoreitimme ei ainakaan lyhentänyt matkaa.

Balettitunnin opit näkyivät Trysilissä saakka

Sälenin päässä jakauduimme kahteen mökkiin, jotka sijaitsivat noin sadan metrin päässä toisistaan aivan rinteiden vieressä. Allekirjoittaneen mökiltä pääsi laskemaan suoraan ovelta viereisen hissien ala-asemalle - eipä juuri tarvinnut saapastella monot jalassa. Ensimmäisenä laskupäivänä saimme myös iloksemme todeta, että rinteet olivat erinomaisessa kunnossa, eikä muuta laskukansaa ollut juurikaan muodostamassa hissijonoja tahi höyläämässä rinteitä sohjoksi. Valitettavasti jouduimme monta kertaa toteamaan, että kyllä Ruotsissa on kaikki paremmin. Saattaa olla, että aika on jo kullannut muistoja, mutta mielestäni aurinko helli meitä ainakin puolet koko reissun ajasta. Sälen osoittautui melkoisen laajaksi alueeksi, sillä lähiympäristössä sijaitsi neljä tunturia, joista kahteen oli siirryttävä autolla. Yhtenä päivänä vierailimme myös 50 kilometrin päässä Norjan ruhtinaskunnassa sijaitsevassa Trysilissä. Oli mielenkiintoista huomata, kuinka olematon raja-alue oli, sillä valtion vaihtumisen huomasi vain hartioille lysähtäneestä tunteuksesta norskien kruunun kurssista. Jos mahdollista, Trysil oli vieläkin enemmän laskettelijan paratiisi kuin Sälen. Rinteitä oli aivan mieletön määrä ja useat niistä niin pitkiä, että jalat olivat maitohapoilla jo kesken laskun. Suosittelen!

Afterski-sitsit

Kaikki hyvä loppui kuitenkin aikanaan, niin myös tämäkin reissu. Paluumatkalla Audin autokunta viihdytti muita autoja musiikilla ja tietovisoilla. Retkikuntaamme iski melkoinen haikeus, kun tajusimme matkan olevan lähellä päättymistensä. Hieno hetki koettiin tukholmalaisessa ravintolassa, jossa saimme koko seurueen saman pöydän ääreen, näitä hetkiä oli valitettavan vähän koko viikon aikana. Tukholmasta on muuten pakko mainita sellainen fakta, että kyllä ruotsalaiset osaavat liikenteen järjestää. Enkä aio edes perustella tätä sen kummemmin, käykääpä itse kokeilemassa.

Haluan lopuksi kiittää matkaseuraani ikimuistoisesta matkasta, tämä täytyy tehdä vielä uudestaan. Niin, ja seuraavalla kerralla lupaan olla laulamatta radiopuheliin.

Osaa seikkailijoistamme oli siunattu hieman vähäisemmällä ruotsin puhekyvyllä. Tunsin melkoista ylpeyttä, kun rinneravintolasta oli vähällä jäädä korv med brödit saamatta, vaikka tilausta oli suorittamassa neljä korkeakouluopiskelijaa. Haluan kuitenkin kritisoida ruotsalaisia asiakaspalvelijoita, sillä kaikki meni aina hyvin siihen saakka kunnes he alkoivat puhua. Vika ei siis selvästikään ollut meissä.

Viihdytimme itseämme monilla aktiviteeteilla, kuten esimerkiksi järjestämällä balettikoulun päärinteiden ala-asemalla. Akrobaattisia taitojaan esitti myös Kokemäen sirkusryhmä, joka ensimmäisenä ohjelmanumeronaan esitti kuolemaa halveksuvaa matalalentoa. Iltaelämämme huipentumana pidimme afterski-sitsit Trysilin vierailun jälkeen. Sitsien ruokalistalla oli gourmet-tyyppisesti 9 kiloa eineksiä, jotka kuitenkin loppuivat kesken. Tavallisuudesta poiketen sitseillä pidettiin hartaushetki rinnepastori Roiston toimesta, ja hänen koskettava saarnansa rinteistä ja talvesta sai paatuneimmankin laskijan alaleuan vapisemaan. Ilta huipentui kokemukseen, jollaista meistä kellekään ei vielä ollut, nimittäin lumikissan kyytiin. Seuraavana päivänä oli hieno tunne laskea itse kissattua rinnettä.

Norjassa painovoimakenttäkin on erilainen

Lost in the Aussieland

*Tarina siitä, miksi melkein valmis tuotantotalouden kandidaatti lähti paskahommiin toiselle puolelle maapalloa.
Tai oikeastaan monta tarinaa siitä, miten siellä sitten kävi.*

Aloittaminen on aina hankalinta, niin myös reissun tapauksessa. Ensin pitää hankkia viisumit, liput, laput ja riittävästi rahaa, jotta hipin näköinen suomalainen pääsee tullista läpi. Sitten pitää pakata rinkkaan 6 kk:n varusteet, roudata loput kamat muiden nurkkiin ja vakuutella vielä ihmisille, ettei parin periodin ja kesäduunien skippaaminen oikeasti ole niin huono idea. Mutta se fiilis, mikä lähtiessä tulee, on kaiken mahdollisen vaivan arvoinen!

Siitä on melko tarkkaan vuosi, kun iskin repun selkään, oven kiinni ja kipitin -20 C pakkasessa kesävaatteet päällä juna-asemalle. Sen verran jäätävä talvi ja kiireinen kouluvuosi oli takana, että ajatus Australian polttavasta auringosta ja rennosta hengailusta alkoi tuntua hemmetin hyvältä. Idea oli kypsynyt päässä jo liian pitkään, ja kun ilmeni, että kandidaatintyön tekeminen ja n. 50 opintopisteen suorittaminen onnistuu ongelmitta kolmessa peri-

odissa, ei tarvinnut enää turhia mie-tiskellä! Muutama kaveri oli jo aikai-semmin käynyt Aust-raliassa vastaavalla reissulla, mikä auttoi hieman käytännön asioiden ymmärtämi-ssä.

Alkuperäisenä suun-nitelmana oli mennä Australiaan ja tar-kemmin Sydneyyn, hankkia aitoja duu-narihommia ja siirtyä säiden mukana kohti pohjoista. Tavoite ei missään vaiheessa ollut päästä minkään-laisiin kauluspaitatöi-hin, vaan ideana oli

raataa selkä hiessä ja naama kurassa niin paljon, että paskahommakiintiö tämän elämän osalta tulee täyteen! Ja jälkeinpäin voin sanoa, että tavoite on melko hyvin täytetty! Working Holiday viisumilla voi olla Australiassa vuoden ja jos on siitä 3kk töissä (maatilalla tai vastaa-valla), voi hakea uutta viisumia. Koska ausseilla ei ole orjuutettavana halpoja virolaisia, venäläisiä tai puolalai-sia, käyttävät ne häikäilemättä parikymppisiä reppureis-saajia hyväkseen. Kaikkeen tähän on siis syytä olla hen-kisesti valmistautunut!

Moni ehti pelotella duunien löytämisen vaikeudella, mutta höpö höpö, kyllä osaava aina jotain löytää. Ensimmäinen työpaikka oli vuoristossa, n. 500km Sydneystä pohjoiseen, missä työnkuvaan kuului perinteisiä teek-karihommia: kesäkurpitsojen poimimista, rikkaruohojen kitkemistä ja valkosipulien istuttamista. Muutama viikko vierähti nopeasti upeissa maisemissa 7-päiväistä viikkoa painaen. Työntekoa helpotti kummasti kun ympärillä pyö-rii samanhenkistä porukkaa samoilla ideoilla varustet-tuna. Samalla tuli tutustuttua myös siihen vähän aidom-

paan aussieloon, mitä ei välttämättä kaupungeista löydä. Vai kuinka moni Sydneyssä käynyt voi väittää räiskineensä haulikolla takapihalla, kaahanneensa maasturilla vomp-tin perässä tai juoneensa pään täy-teen paikallisten cowboyden kanssa kirjaimellisesti "in the middle of now-heren"?

Koska viisumin nimi on Working Holiday, on työskentely vain puolet huvista. Aussien itärannikkoa sahaa jatkuvalla syötöllä miljoonapäinen lauma sukupuolihormoneja höyry-äviä, laatikkoviiniä ryystäviä n. 20v brittejä, saksalaisia, ranskalaisia ja italialaisia. Pientä ja suurempaa kylää ja rantaa on vierä vieressä aina etelän Sydneystä pohjoisen

Cairnsiin asti. Ja jokaisesta löytyy upea ranta, kymmeniä pubeja ja jotain extraa, joka on "must-see". Budjetti siis on helposti kovalla koetuksella, mutta pienellä suunnittelulla ja järjenkäytöllä pärjää pitkälle. Ajatukseen oli mennä alkuun ihan fiilispohjalta, ja sitten kun oli rahaa tarpeeksi, ostin kasan lentolippuja, jotka määrittivät suurin piirtein loppureissun ohjelman. Välimatkat ovat usein sitä luokkaa, että kartalla pienen matkan päässä oleva kohde onkin käytännössä 1000 km päässä ja bussimatka kestää helposti sen 20 h (erityisesti Länsi-Australiassa!).

Pisin työputki minkä tein oli yhteensä n. 7 viikkoa. Homma rommitislaamosta tutussa Bundabergissa meni käytännössä niin, että kirjautuessaan hostelliin lupautui samalla työskentelemään ennalta määräämättömässä paikassa vähintään muutaman päivän. Tarjolla oli mm. pähkinöiden tiputtelua ampieksia, muurahaisia, liskoja ym. vilisevistä puista, tomaattien poimimista vikkeliä kiinalaisten seassa sekä kesäkurpitsien pakkausta ja tomaattikorien pesua eläkeikää lähestyvien aussitien kanssa. Mutta jos palkka on \$18/h, aurinko paistaa joka

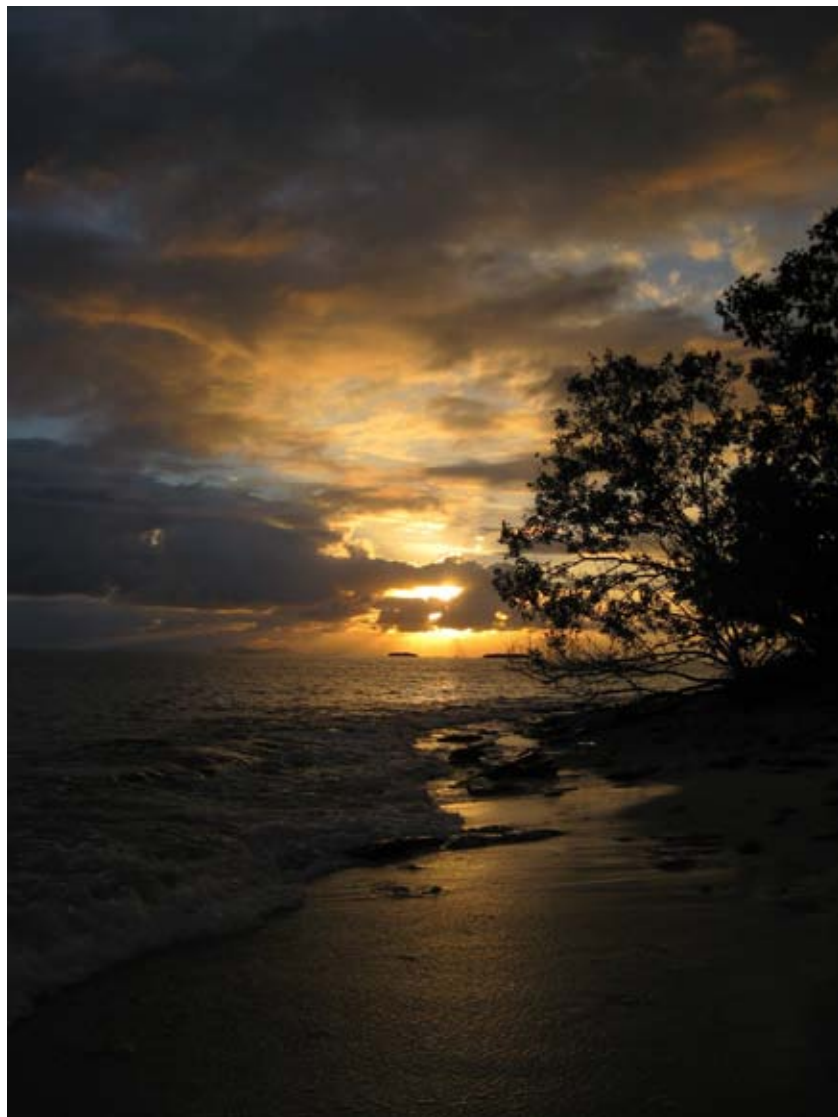
päivä ja meno muutenkin "too easy", ei raataminen tunnu yhtään niin pahalta! Puolentoista kuukauden aherruksen jälkeen pystyinkin hyvillä mielin toteamaan, että reissu oli töiden osalta paketissa ja loppuajan pystyi nauttimaan itse matkustamisesta.

Australiassa reppureissaamista koskee samat säännöt kuin muuallakin maailmassa: harvoin tietää ennalta missä nukkuu muutaman yön päästä, mistä saa seuraavan ruoan, milloin pääsee pukemaan puhtaat vaatteet ja milloin päivittämään statuksen facebookiin. Mutta se onkin ehkä hienointa koko touhussa, koska samalla

pienistä asioista vikiseminen tuntuu täysin turhalta ja voi keskittyä nauttimiseen. Rehellisin mielin voin sanoa, että koskaan ei ole ollut niin stressitön ja huoleton olo, kuin viime kevään/kesän aikana! Ja onhan se pirun mukavaa, kun saa antaa tukan/viiksien kasvaa ja voi vaihtaa sen toisen t-paidan siihen vähemmän likaiseen viikon välein! As they say Down Under, no worries mate!

Suurin osa ajasta tuli vietettyä kengurujen maassa, mutta totta kai muutamat lähikohteet tuli tarkastettua. Viivan alle jäi mm. laskuvarjohyppyä Uudessa-Seelannissa, haisukellusta ja PADI -kurssi Fidzillä, surffausta Balilla. Lisäksi

sidottuna minnekään ja voi tehdä matkastaan juuri semmoisen kuin haluaa. Kenenkään ei varmasti kannata tehdä tismalleen samoja asioita kuin minä, vaan tärkeintä on, että reissusta tulee omannäköinen. Mutta hyviä vinkkejä ja lisätietoja voi vapaasti kysyä, jos homma alkoi kiinnostaa! Australia itsessään jätti lähtemättömän vaikutuksen mm. upean luonnon, iloisten ihmisten, ja lähes aina aurinkoisen sään myötä (sateisten päivien lukumäärän voi laskea kahden käden sormilla). Pakko-han sinne on vielä uudestaan palata.

PS. Hävettää myöntää, että Sydneyn oopperatalon jälkeen ehkä Australian tunnetuin nähtävyys Uluru (Ayers Rock) jäi tällä reissulla näkemättä. Mutta luotan kovasti siihen, että ensi kerralla kun tuonne kengurumaahan saavun, kivi on edelleen tutulla paikallaan.

tuli koluttua Australian itä- ja länsirannikot ylös ja alas, nähtyä aavikot ja sademetsät, uitua pahoisrauskujen kanssa, halailtua koalaa + loppuun vielä pikainen Aasia-pyrähdys vaihtoon lähteneiden tijolaisten kanssa. Eli voi sanoa, että kaikenlaista unohtumatonta ja ainutlaatuista tilannetta tuli vastaan! Vaikka lähdin matkaan periaatteessa yksin, ei yksin tarvinnut missään vaiheessa olla. Tutustumista ja kavereiden löytämistä helpottaa kummasti se, ettei viressä ole koko aikaa suomalainen kaveri, joka pitää kädestä kiinni. Vaikka suomalaisiakin kuulemma Australiassa näkee, oli reissun aikana yli 3 kk:n tauko ilman ainuttakaan sinivalkoista ja punaihoista tuttavuutta!

Jos perinteinen vaihtoon lähteminen tuntuu jo liian tavalliselta ja uraputkeen hyppääminen liian aikaiselta sekä jos uskallusta/seikkailunhalua riittää, suosittelen ehdottomasti Working Holiday –pakettia Australiassa. Selvimpänä erona perinteiseen vaihtoluku-kauteen on se, ettei missään vaiheessa ole

Lue lisää:

www.lostintheaussieland.blogspot.com

Vision

LEADERSHIP THROUGH ENGAGEMENT

Vision on ESTIEMin seminaaritapahtuma, johon osallistuu 20-25 tuotantotalouden opiskelijaa ympäri Euroopan. Tämän lukuvuoden aikana seminaareja järjestettiin yhdeksässä paikassa ja Helsinki ja Tampere järjestivät yhdessä yhden seminaareista helmikuun puolivälissä. Tämän vuoden seminaarien teemana on Leadership through Engagement ja Aalto-yliopiston tutkijat suorittavat aiheesta tutkimusta osallistumalla seminaareihin.

Allekirjoittanut ilmoittautui ehdolle kv-toimariksi ehkä hieman jo kesälomatunnelmissa ja sai tiedon valinnastaan ollessaan kesäkuussa reppureissaamassa ympäri Eurooppaa. Näistä lähtökohdista ei olekaan mitenkään yllättävää, että todellisuus siitä, että sellaisen melko ison ja kansainvälisen tapahtuman järjestäminen onkin nyt oikeasti vastuullani, tuli vastaan suorastaan yllätyksenä koulun alettua syksyllä. Lennähdin parin viikon varoitusajalla Göteborgiin Kick-off Meetingiin, jossa todellisuus vähitellen alkoi valjeta. Onneksi muiden kaupunkien järjestäjät olivat suurimaksi osaksi vähintään yhtä pölämystyneen näköisiä.

Tenttiviikon ja muiden kiireiden vuoksi järjestäminen polkaistiin vauhdilla käyntiin vasta lokakuun lopussa. Tällöin kasaan saatiin vajaan kymmenen hengen tiimi, joka täydentyi vielä marraskuun aikana yhdentoista henkilön vahvuuteen. Ohjelman, ruokien ja majoitusten suunnittelu saatiin jo muutamassa kokouksessa melko hyvään vaiheeseen, ja suurinta huolta alussa tuottikin sponsorin löytäminen. Juuri mitään hienoista suunnitelmista ei pystyttäisi toteuttamaan ilman rahallista tukea. Joulu-

Yritysvierailulla Metso Automationilla

loman jälkeen Metso Automation lähti mukaan tukemaan tapahtumaamme ja yritysvierailukohteeksi, jolloin budjetin tarkempi suunnittelu helpottui huomattavasti.

Viimeiset viikot ennen tapahtumaa olivat kiireisimmät, vaikka suurin osa valmisteluista olikin pyritty tekemään ajoissa. Helsingin järjestäjien kanssa kommunikoinnin lisäksi piti myös akateemisen tutkimuksen suorittajat sekä ESTIEM ja erityisesti Visionin Project Leader pitää ajan tasalla järjestelyiden etenemisestä. Valitettava ongelma muodostuikin saatavilla olleesta ristiriitaisesta informaa-

tiosta. Seminaarin vaatimuksista ESTIEMiltä saaduissa dokumenteissa luki yhtä, Project Leader sanoi toista ja viimeisenä tutkimusta suorittanut tutkija vielä kolmatta.

Tapahtuma alkoi Helsingin päästä maanantaina 7.2.. Ensimmäiset kolme päivää 17 osallistujamme viettivät otaniemeläisten huomassa, ja ohjelmaan kuului esimerkiksi Helsingin kaupunkikierto, yritysvierailuja ja sitsit. Vastuu siirtyi Tampereen järjestäjätiimille torstaiaamuna 10.2., kun osallistujat saapuivat aamulla 9.30 bussilla Helsingistä. Tunnelma ei ollut ehkä pirteimmillään edel-

lisillan sitsien jäljiltä, mutta onneksi Metso Automationilla oltiin osattu varautua tähän ja kahvia oli tarjolla jo ennen esitysten alkua. Kun vielä bussillemme onnistuttiin löytämään parkkipaikka, pääsi vierailu kunnolla alkamaan. Itse esitykset sivusivat hyvin seminaarin aihetta ja saivatkin jälkeenpäin paljon kehuja myös osallistujilta. Esitysten jälkeen teimme vielä pienen kierroksen yrityksen tiloissa ja siirryimme sen jälkeen valmiiksi meille katetulle lounaalle ruokalaan.

Working group Aalto-yliopiston tutkijan Julia Vertesyn vetämänä

Gaalailallinen Amarillossa

Ohjelma jatkui henkilöstöjohtamisen professori Tuomo Peltolan kiinnostavalla luennolla TTY:n tiloissa ja tämän jälkeen Aalto-yliopiston tutkija Julia Vertesy piti working groupin päivän aiheisiin liittyen. Virallinen asiaosuus tuli näin melko tehokkaasti hoidettua Tampereen osalta yhden päivän aikana. Seuraavana päivänä pidettiin enää tapahtuman akateemisen osuuden päättänyt 4-hour-final, jossa osallistujat keräsivät ja esittivät tapahtuman

tystä. Ruokavastaavamme Emmi ja Emma alkoivat heti valmistaa illallista, ja sillä välin kaikille pyrittiin etsimään pehmeä makuualusta sokkeloisesta talosta. Tavoitteen patjoista jokaiselle osallistujalle ja lähes jokaiselle järjestäjälle päästiin hienosti.

Omistaja oli lämmittänyt meille savusaunan ja paljon valmiiksi, ja ruuan jälkeen päätettiin tyttöjen saavan sauna

aikana heille kertyneen tiedon engagement-aiheesta.

Torstai-iltana otimme suunnaksi Längelmäen. Matkalla pysähdyimme ainoastaan pikaisilla juomaostoksilla ja olimmekin perillä hieman ennen puoli kahdeksaa. Mökki osoittautui ennemminkin vanhaksi maalaistaloksi, jossa väliovien sulkeemisesta piti välillä muistuttaa, koska osassa huoneista ei ollut lainkaan lämmit-

Längelmäki

ensin. Muutama turkkilainen vaati hieman vakuuttelua siitä, että saunaan ei tukehdu, kuumuuteen ei kuole ja halutessaan sieltä pääsee jopa pois, mutta lopulta kaikki tytöt lähtivät saunomaan. Pakkasta oli noin 28 astetta ja palju, savusauna ja avanto osoittautuivat suuriksi menestyksiksi. Aika kului nopeasti ja odottamiseen turhautuneet pojat päättivät myös aloittaa saunomisen yhdentoista jälkeen. Lähes 40 ihmiselle sauna kävi nopeasti pieneksi, joten vuoro pääsi vaihtumaan pojille. Loppuilta käsitti lähinnä juomapelejä, musiikkia ja nukkumista.

Olimme suunnitelleet viikonlopun ohjelman melko joustavasti, joten ensimmäistä kertaa tapahtuman aikana osallistujat saivat perjantaiaamuna nukkua yli kahdeksaan. Herätys suoritettiin vasta kymmeneltä ja yllätykseksemme koko porukka oli bussissa valmiina lähtöön ainoastaan 15 minuuttia myöhässä ilmoitetusta lähtöajasta 11.30. Muutamat helsinkiläiset jäivät vielä siivoilemaan taloa, koska omalla autollaan tulleiden ajokunnosta oli lievää epävarmuutta. Illan ohjelmaan kuului gaalaillallinen Amarillossa sekä jatkot Las Vegasissa.

Lauantaipäivälle oli osallistujille varattu kaksi joukkuetta Akateemisen Kyykän ISE-sarjasta, jolloin mahdollisimman monet pääsivät lajia kokeilemaan. Pelen päätyttyä siirryimme Erkkilän saunatilaan syömään pitsaa ja saunomaan. Jatkopaikaksi olimme saaneet alkuillaksi yksityiskäyttöön Volumen, jonne siirryimmeikin jo kahdeksaksi. Volumessa ilta jatkui kunkin juhlijän voimien mukaisesti jopa aamuyöhön ja aamuun.

Viimeiseksi haluan vielä esittää suuret kiitokset koko järjestäjätimille sekä tapahtuman pääsponsoreille Metso Automationille ja Cargotecille. Erityisesti Tampereen tiimin puolesta kiitokset kuuluvat Metso Automationin Helena Lambergille sekä professori Tuomo Peltolalle.

Tapahtumasta ja sen järjestelyistä saatiin runsaasti positiivista palautetta niin osallistujilta kuin ESTIEMin päästäkin. Vision-seminaareja on vielä kolme jäljellä ja ne pidetään Pietarissa, Gröningenisissä ja Istanbulissa. Kahteen viimeiseen hakeminen on vielä mahdollista, joten jos kiinnostus heräsi, kannattaa näihin tapahtumiin ehdottomasti lähteä mukaan!

Kyykkä World Championships

Tulevia tapahtumia

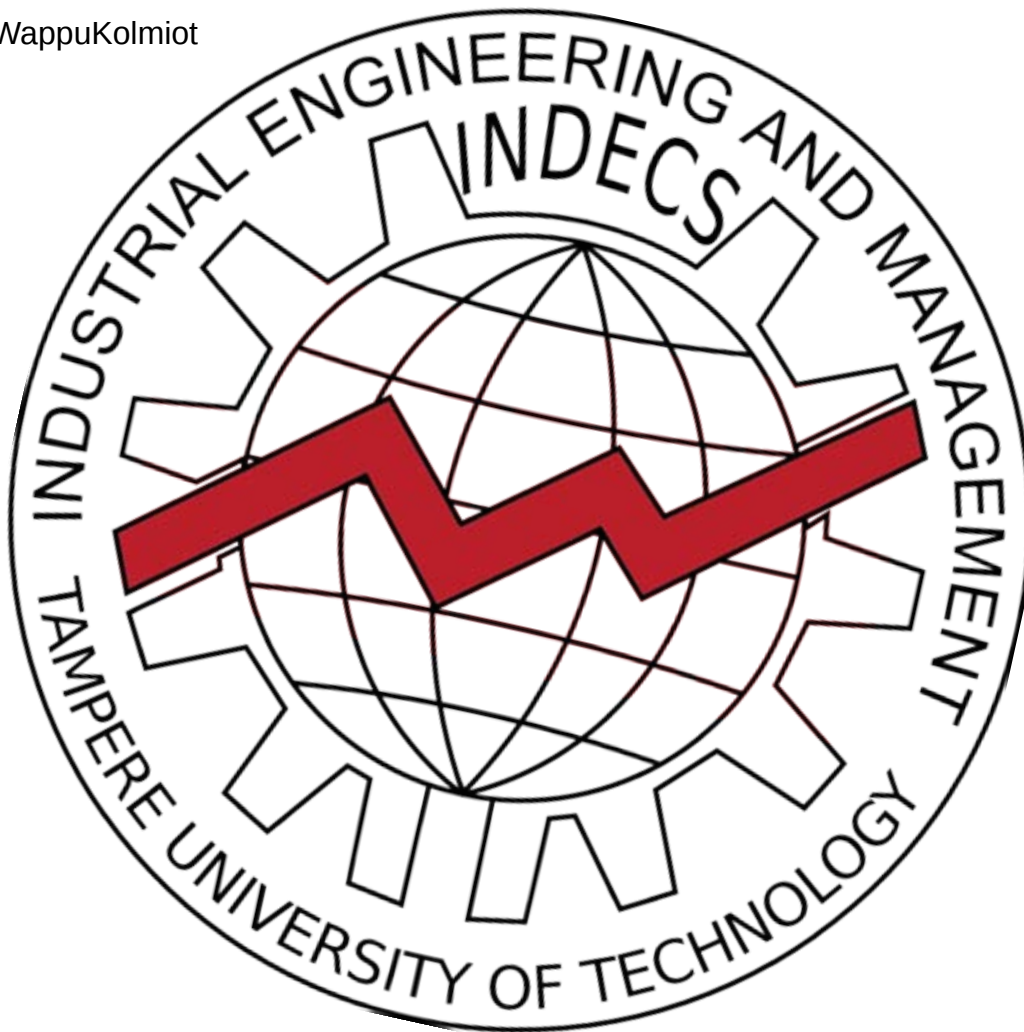
5.4. Laulusauna

6.4. KevätXQ

13.4. Vuosikokous

28.4. Wappubooli

28.4. WappuKolmiot

This is not practice – *it's real.*

Apply to Helsinki Internship program
for Fall 2011 and Spring 2012

Join an international consulting team
for 8-12 weeks. Work with exceptional
people and learn from them. McKinsey's
Internship gives you the chance to
challenge yourself. This is not just
another internship – it's the start of
your career!

The program is intended for students
with more than 150 credits and the
application period ends on
March 31, 2011.

To learn more about our work,
people, and career options visit
www.mckinsey.fi. With any
questions, please contact

Mari Johansson
mari_johansson@mckinsey.com
or 09-61571517.

**To apply, please visit
www.mckinsey.fi and select
Helsinki Recruiting**